

H . G . F r a n c i s

MEZI ČASY

Přeložil Hugo Bokvas

Perry Rhodan byl jmenován šestým poslem Thoregonu a pracuje pro koalici, která se zasazuje o svobodu jednotlivce a o mír v kosmu. A tak koncem roku 1289 NGL - který odpovídá roku 4876 po Kr. - jsou Perry Rhodan a lidstvo opět zapleteni do nebezpečných akcí kosmických mocností. Koalici Thoregon totiž ohrožuje zatím neznámý protivník.

Tento protivník používá ke svým nekalým rejdům jakousi Shabazzu. To jí Pozemšťané „vděčí“ za katastrofické události poslední doby. Shabazza vyvolala tolkandskou invazi, jež v Mléčné dráze stála život miliardy inteligentních bytostí. Postarala se o to, že vybuchly Heliotské tvrze, že lidé ze Země byli přesunuti do jiných galaxií a naopak že barbarští Džerrové napadli Terranii.

Halufan Icho Tolot a my sob Gucky o posledních událostech v Mléčné dráze nemají ani zdání. Zažili sice začátek tolkandské invaze, potom však zmizeli v malé galaxii Fornax.

Jakási neznámá moc je přenesla do galaxie Puydor. Dostali za úkol, aby na planetě Curayo osvobodili bytost jménem JiřNevver. Nevědí, kdo jim ten úkol dal. Onen svět je však zvláštní - kdekdo se na něm ztrácí a bloudí MEZI ČASY...

1.

Jsi neposlušný.

To ne! Zkoušel jsem jen přesně udělat to, cos mi nakázal.

Zkusit nestačí. Musíš se mi podvolit. A bez odporu! A vykonat, co ti nařídím.

Ano, pane.

Zničíš Časonorf

Znovu na něj zaútočím.

A zabiješ všechny, co s ním přiletěli.

Ale Jengček...

Rozkazuji já. Pouze já! Nikdo jiný. Nemá srny si mi odporovat. Jsem mocnější než ty. Mohu tě přinutit, abys udělal, co chci, a ty to uděláš.

Ano, pane.

Kalmat si nasadil bílý pás a na hrudi jej uvázal v rituální fanas. Potom se napřímil, rozpřáhl paže a zahleděl se do zapadajícího slunce, jež viselo nad obzorem jako obrovský rudý míč. Vypadalo poněkud zkresleně, ale Kalmat se tomu nepodivoval. Věděl, že za deformaci mohou různá Časová pole mezi ním a sluncem. Časová pole mohla i za to, že na planetě vládlo ustavičné přití, třebaže ryze subjektivně byl den nebo noc.

Udělal chybu a ocitl se mezi dvěma frontami.

Jengček si na něm vybije veškerý vztek, protože o tom druhém neví.

Nehybně stál na vršku. Soustředil se na úkol, který mu dal hlas z jeho nitra. A ten rozkaz byl v příkrém rozporu s tím, co po něm chtěl Jengček.

Bylo úplně jedno, jak se rozhodne. Bude to jeho poslední úkol.

To ho nezneklidňovalo. Jednal sice proti Jengčkovým rozkazům, jeho slovům však věřil. Velice brzy dosáhne naplnění, po němž bytostně touží. Až učiní rozhodný krok, nedostihne jej již žádná výčitka.

Musí jednat, jak mu káže čest a svědomí.

Čest - vnější svědomí. Svědomí - vnitřní čest!

Nepochyboval o tom, že mu Jengček řekl pravdu, neboť z mnoha událostí minulosti jasně vyplývalo, že ví víc než jiní, ať už jeho vědomosti pocházejí odkudkoli.

Jengček, ta nejtajuplnější bytost, jakou kdy potkal.

Kdo vlastně je ten Jengček? Má něco společného s oním neméně tajuplným Pánem času, o němž se říká, že si na Cu-rayu vybudoval mocenské centrum - anebo jedno z mnoha center? Určitě ne.

Pán času byl Jengčkovým úhlavním nepřítelem. Zdálo se, že je nepřítelem všech, kdo přiletěli na Curayo, aby zde hledali dnen neuvěřitelně žádaný troniumazint.

Kalmat se Pána času a jeho krutosti bál.

Kdesi za těmi putujícími časovými poli se skrývá tajemná říše oné bytosti, již se říká Torric a níž zřejmě nikdo nic neví.

Neví se, kdo nebo co je. Koluje pouze bezpočet pověstí.

Kalmat se zhluboka nadechl a opět vydechl. Brzy bude smět vstoupit do světa, jehož realita přesahuje i ty nejšílenější fantazie.

Na tom nemohla nic změnit ani tak mocná a krutá bytost jako Pán času, jehož moc končila na hranicích onoho světa, světa, do něhož se dá vstoupit jedině po smrti.

Kalmat byl nyní připraven na smrt.

Kalmat byl Raww. Měřil něco přes dva metry, měl nazelenalou šupinatou kůži, kulatá záda, avšak dutý kříž a předsunutou hlavu. Od svých druhů se odlišoval jedině živějšíma očima. Vyzařovaly jakési vnitřní teplo, čímž se Rawwové jinak nevyznačovali.

Byl ještěří bytost a považoval za zvláštní rozmar přírody, že se nerozhodla jen pro tuto, podle něj naprosto ideální formu života, ale že připouští i jiné.

Cožpak se nadřazenost Rawwů neprojevuje již v tom, že všude přejímají vedoucí funkce, že jsou houževnatí, svědomití a pilní, že se nevyhnou žádné výzvě a jsou lepšími organizátory než kdokoli jiný?

Pro Kalmata bylo samozřejmostí, že převzal úlohu aktora a nepřenechal ji nikomu jinému. Kdo jiný, když ne Raww, by byl něčeho takového schopen? Bylo by na něj naprosté spolehnoutí, kdyby ho nebyla ovlivnila ona neznámá moc.

To ona ho přinutila k selhání. Nikdo by jí nedokázal odolat.

Ne! O tom nemělo smysl ani přemýšlet. Pro takovou funkci přicházel v úvahu jedině Raww - vlastně pouze on. Byl Jengčekovi vděčný za to, že si ho vybral. Zároveň ho však nenáviděl.

Vlastně se jmenoval Kaleamat-Tar, ale stala se mu chyba a změnil jméno. Už proto se chtěl zvýraznit mezi ostatními Rawwy.

Připadalo mu, že v zádech vnímá pohledy druhých a že vnímá jejich pocity. Byl zklamán kvůli jeho selhání a zlobili se na něj. Zároveň však každický z nich věděl, že by ho nedokázal zastoupit.

Neboť Kalmat byl časový stopař.

Bez něj by byli bezmocní, protože by nedokázali rozeznat neviditelná časová pole, jež putovala nad Curayem. Nikdo neuměl předpovědět směr jejich pohybu. Bez něj by už dávno byli lapeni v nějakém poli.

Kalmat se pomalu zklidňoval.

Nikdo z nich netušil, že hledá smrt, aby přesel do světa, kde ho Jengček už nebude bít a trápit. Kdyby to věděli, udělali by vše, aby ho před tímto krokem zadrželi, a uvnitř by se celí třáslí strachy.

Báli se jeho síly a odhodlanosti, obávali se rizika, do kterého šel. Z jeho schopnosti jim navíc běhal mráz po zádech, neboť mu dávala moc nade všemi.

Kalmat přestal vnímat čas. Dlouho stál na vršku.

Když se vrátil k ostatním do tábora, slunce dávno zapadlo. Už z dálky slyšel jejich křik a vnímal, jak jsou vzrušení.

On sám byl momentálně klidný.

Už dávno nepřemýšlel nad tím, zda to, co mu Jengček řekl, je či není věrohodné. Slepě mu důvěřoval a nijak nepochyboval. Otázku, zda se i Jengček může zmýlit, by považoval za rouhání. Pro něj byl ztělesněním moci, převahy - a krutosti. Pouze ho dráždilo, že to není Raww. Vlastně ani nevěděl, co je ten Jengček zač a ke kterému národu patří. Že by GoČak? Že by patřil k tomu tajemnému národu Puydoru?

Gucky si jen vzpomínal, že ARRAGO VII při předčasném přistání zasáhl prudký výboj energie. Pak ho něco strhlo. Chvilíčku byl nepozorný a nechal se rozptýlit myšlenkami jakési cizí bytosti.

Měl jsem teleportovat, dokud byl čas, pomyslel si rozmrzele.

Třel si bolavou hlavu a nahmatl pořádnou bouli. Za ztrátu vědomí mohl tvrdý náraz.

„Kovářičci!“ zasténal a narovnal se. „Mám v hlavě kovářičky. Když je našinec potřebuje, nejsou, a když nepotřebuje, dávají mu zabrat.“

Icho Tolot na něj ustaraně pohlédl. „Jsi v pořádku?“ zeptal se dutým hlasem. Všechny tři oči mu v nouzovém osvětlení svítily rudě.

„V pořádku není vůbec nic,“ odvětil lit.

Přesvědčil se, že má ještě infobox určený pro JiřNevver. Vypadal jako součást trojrozměrného puzzle a byl velký asi jako jeho pěst. Podobný infobox měl i Ichu Tolot. Oba Galaktici je srovnávali a zjistili, že by do sebe zapadaly, kdyby je od sebe cosi neodpuzovalo.

„Já se nemůžu změnit v nějaký Šutr jako ty. Když někdo jako já proletí hmotou, bolejí ho pak všechny kosti.“

„Ale já tě, prcku, zachytil.“

„To jo, ale zkamenělým tělem!“ vypískl popuzeně lit. „A nechtěl jsi mě vzkřísit náhodou masáží? A nezkoušel jsi při tom, jestli se mi dají lámat kostičky hezky jedna po druhé, že ne?“

Gucky pohnul pažemi, zakroutil rameny, otáčel hlavou doleva doprava, natahoval nohy a dvakrát mocně udeřil ocasem o zem. Potom se popadl za řezák a zkoušel, jestli sedí pevně v čelisti. Výsledek ho zřejmě uspokojil.

„Proč musím pořád myslet na semafor, když se na tebe podívám? A proč je na všech světlech červená? Nemůžeš aspoň někdy přepnout na oranžovou?“

„Nebýt mě, vletěl jsi do stěny,“ vysvětloval mu Haluťan, kterého zřícení časonoru ani trochu nerozhodilo.

Jemu se skutečně nemohlo nic stát. I kdyby neměl speciální bojový oděv, negativní následky nárazu by mu kompenzoval jeho bezpříkladný metabolismus. Molekulární strukturu těla však nemusel kompletně přeměnit, protože bezpečnostní systémy časonoru jej zachytily stejně jako Guckyho. lit prostě zase přeháněl a zcela jistě netrpěl tolik, jak předstíral

„Co je s ostatními?“ zeptal se Gucky, aniž očekával odpověď. Znovu si zacloumal řezákem. „Nějaký šprýmař

tvrdil, že jednou přijdu o zub! Ale tak daleko to ještě nedošlo."

„To je tvůj třetí, anebo máš pořád ještě mléčný?" zeptal se Icho Tolot.

„Tajemství svého národa neprozrazuji," odpověděl lit. „Ale protože jsi můj přítel, smíš vědět, že je to můj jediný zub, a když o něj přijdu, můžu se žít už jen šťávou. U tebe je tomu jinak. Ty máš dva mozky. Když o jeden přijdeš, můžeš myslet ještě druhým. Každopádně aspoň trochu."

Halut'an odhalil dvě řady kuželovitých zubů a vypravil ze sebe nedefinovatelný zvuk. Mohl to být smích.

Gucky zvedl ruku a dal mu tak najevo, aby ho nechal chvíli v klidu, protože se chce telepaticky zaposlouchat.

Myšlenky posádky mu prozradily, že nikdo nebyl zraněn, ale že jsou všichni v Šoku.

Nikdo nechápal, proč je při přistání ostřelovali. „Mužstvo.zrovna mířilo na nepřehlednou křovinatou krajinu, a tu po nich někdo vystřelil.

Z Curaya se už nevrátilo hodně chrononautů. Řada jich padla za obětí právě takovým nebezpečím. Ve většině případů však nebylo jasné, na čem nakonec ztroskotali, protože o Curay se toho moc nevědělo.

Ten, kdo se vrátil s bohatou kořistí, většinou mlčel. Hlavní bylo dostat troniumazint do bezpečí, prodat ho a pak si užívat. A ten, kdo se nevrátil, už vyprávět nemohl.

Známo bylo pouze jedno. Někde na této planetě žije Pán času Torric a vskrytu tahá za provázky. To od něj zřejmě vychází to největší nebezpečí, neboť se mu zřejmě nelíbí, že někdo z Curaya odváží troniumazint. Nikdo nevěděl, proč to dělá. A nikdo rovněž nevěděl, jak vypadá.

Přesto se vždy našli odvážlivci. Patřili k nim i Shuukové, Rawwové a Aioia, kteří s 'Guckym a Halut'anem letěli na Curayo.

Gerro Avva a ostatní počítali se všemožnými potížemi, ale ne s útokem při ' přistávání.

Kromě Guckyho a Icho Tolota byli na palubě ještě Shuukové Gerro Avva a Ullan Genn, Rawwové Lonor-Ibs, Seorken-Orr a Voneoto-Sib a Aioia E-Au-I-O. K dispozici je dal významný velitel legionu chrononautů Arrak Rokkun. Úkol měli jednoduchý - přivést troniumazint.

lit nedobrovolné společníky telepaticky prosondoval, jak to jen šlo. A proto věděl, že Rawwy, Shuuky a Aioiu spojovala touha po vzácném nerostu. Normálně nemohl Shuuky telepaticky odposlouchávat, ale ve speciálních podmínkách Curaya to kupodivu částečně šlo.

Vysvětloval si to jedině vlivem Časových polí. Ta mu však současně znemožňovala sondovat „nahoru".

Kosmické stanice, takzvané domy, byly sice dost vzdáleny, ale musel by z nich vnímat myšlenky. Nefungovalo to a podle lita za to mohla časová pole.

„Jsme v pořádku," hlásil chrononaut Gerro Avva.

Měl situační plánek naleziště troniumazintu Rakky Kossy a data z palubního deníku lodi ERNIUM III, která si natáhl do paměti skafandru, takže jako jediný mohl zopakovat cestu.

Gerro Avva byl autokratický muž. Zatím se jevil jako bytost s naprostým nedostatkem smyslu pro humor a předstíral, že city jsou pro něj něčím zcela neznámým. Ale Gucky věděl, že sní o bohatství a nezávislosti. Jeho nejskrytější myšlenky mu prozradily, že by si za získaný troniumazint nejradši zřídil vlastní hvězdnou říši.

Když si Gerro Avva představoval, že se troniumazint stane základem jeho moci, nechával se unášet neskonale po-

vznášejícím pocitem a pak prožíval emoce stejně jako ostatní. Nedává! je však najevo. Především je dokázal skrýt, pouze před litem ne. Považoval se za vůdce expedice. Jenom ještě nevěděl, jak kořist stopí před Arrakem Rokkunem a jak ji dostane do bezpečí.

Světlo na můstku se opět rozsvítilo a přístroje ožily. Gucky na ně rychle pohlédl. Hned poznal, že ARRAGO VII dosloužil. Všechny důležité agregáty při ostřelování vypadly a časonor se zřítíl asi ze 150 metrů.

Stroj chrononautů byl dlouhý patnáct metrů a bylo v něm místo pro dvacet osob normálního vzrůstu.

„Nedělejte si starosti. Pád není žádná katastrofa," snažil se Gerro Avva uklidnit ostatní. „Pokračujeme podle plánu. Až se budeme chtít vrátit, vyžádáme si nový časonor. Pošlou nám ho."

Gucky ho neposlouchal. Stejně mu nevěřil.

Kdyby bylo tak snadné vyžádat si nový, nebylo by na Curayu tolik trosečníků a zoufalců, kteří doufají, že se jim někdy podaří planetu opustit.

Zaměřil telepatické smysly na okolí místa dopadu. Zachytával myšlenky velkého počtu všemožných bytostí. Samí trosečníci.

Mohlo to dopadnout hůř, myslel si někdo, Časonor je sice poškozený, ale můžeme ho opravit. To je úžasné, že se nám podařilo překonat ochranné štíty. Jakmile zlikvidujeme posádku, dáme se do toho.

Ona bytost - byl to Shuuk - myslela na to, že posádku podřeže. Hnalo jej k tomu čiré zoufalství. Byl u konce s de-

chem. Měl smrt na jazyku a zbývala mu už jen tato jediná naděje.

Časonor ARRAGO VII!

Velící Shuuk Gerro Avva si prohlédl přístroje na můstku, různě je zapínal a nakonec vlezl do strojovny.

„Skutečně jsme byli sestřeleni. Nebylo to nedopatření ani nehoda," řekl ostatním, když vylézal.

Měl přes chobot řečovou masku, aby mu rozuměli všichni. Shuukové hovořili ultrazvukem, který lit, Icho Tolot a Rawwové nevnímali.

„Naštěstí to byl jen tečný zásah. Poškození je minimální. Opravíme to sami. Takže to vypadá, že si nový ani objednávat nemusíme.“

lit si ho telepaticky „osahal“. Část myšlenek zachytil a věděl, že se domníval správně. Časonor se jen tak vyžádat nedá. Stojí strašných peněz. Shuuk se na to připravil a stále ještě byl přesvědčený, že na to má. Ale protože stroj nemohli dostatečně chránit štíty před Útokem trosečníků, hrozilo nebezpečí, že to nevyjde, a Čím déle přemýšlel o tom, zda jim pošlou náhradní stroj, tím méně věřil tomu, že se jeho partneři budou držet ujednání.

A proč by měli? myslel si. Kdo ztroskotá na Curayu, stejně se už nevrátí. Byl jsem cvok, že jsem se dal do něčeho takového. Je tu jen jediné východisko. Musíme najít troniumazint a pak zaplatit za záchranu. Tronium-azint je lákadlo, kterému nikdo neodolá.

Gucky už o tom nepřemýšlel. Tak jako tak by sem s Icho Tolotem letěl. Musí najít Jit'Nevver, to je vše.

Teprve před několika dny se Haluťan a on ocitli na malé kosmické lodi VUN-

GUARU v soustavě Minzant s jedinou planetou Curayo a na nic z uplynulých devíti měsíců si nevzpomínali.

Věděli pouze to, že mají osvobodit bytost nebo věc jménem Jit'Nevver, která se má se vši pravděpodobností nacházet na planetě.

Iltovi a Haluťanovi bylo jasné, že v těch měsících se s nimi něco dělo, ale na nic si nevzpomínali. Občas v nich problesklo cosi jako přání vzpomenout si, ale myšlenka zase pohasla. Důležitý byl pro něj pouze onen tajemný úkol. Musí najít Jit'Nevver.

Neváhali a vyrazili předepsanou cestou, třebaže se mezitím dozvěděli, že na Curayu jsou nebezpečná časová pole. V některých probíhal čas zpomaleně, v jiných zase stokrát až tisíckrát rychleji, v dalších zamrzl a zastavil se. Mezi tím vším byla navíc hojnost takzvaných polí reálného času, v nichž čas probíhal stejným rytmem jako v celém vesmíru.

Gucky se díval ven. Pole byla neviditelná, takže nemohl rozeznat, zda poblíž časonoru hrozí či nehrozí nebezpečí.

Krajinou se jako široké oblouky pnuly obrovské kovové útvary. Byly to skelety a pozůstatky jakýchsi obrovských staveb. Komplexy musely mít přímo neuvěřitelné rozměry. Zničený byly před staletími. Nyní zarůstaly a pozvolna se rozpadaly.

Z oblouků visela dlouhá vlákna, jednotlivě i v divoce propletených sítích. Po skeletu zdola šplhaly mechy a lišejníky, oblouky tak vypadaly silnější, než ve skutečnosti byly.

Časonor dopadl na okraj paseky s průměrem sto metrů. Okolí bylo jinak zarostlé hustými, neprostupnými kravinami.

„Musíme ven,“ řekl rozhodně Ullan Genn. „Navrhuji, abychom zajistili stroj a opravovali, až budeme chtít odstartovat.“

S Gerrou Avvou si příliš nezadal. I on byl odhodlaný, že získá co největší podíl a založí si hospodářské impérium. Zaobíral se myšlenkou, že své druhy povraždí, jakmile nahrabou dostatek troniumazintu, a s časonorem pak zmizí. Věřil, že ho v nejhorším dokáže opravit sám.

„Jsem pro,“ řekl Raww Seorken-Orr.

Narodil se na lodi života INTURA-TAR, loď však velice brzy opustil a nyní už čtyřicet let žil v soustavě Minzant jako chrononaut. Byl netrpělivý a poháněla ho nespoutaná touha po vědění. Od očekávaného bohatství si sliboval, že jím bude financovat výzkum. Tím byl mezi chrononauty bílou vránou...

Hlavně ho zajímala otázka, jakého fyzikálního původu jsou curayská časová pole. Existovaly nejrůznější teorie, ale nepřesvědčovaly ho. Podle některých rawwských teorií vznikla přirozenou cestou a vytvářejí je neznámé energetické zdroje v nitru planety.

Tomu Seorken-Orr nevěřil. Opovrhoval badateli, kteří strávili celý život na lodích života a stěží navštívili jednu či dvě planety.

Se smíšenými pocity myslel na loď, na níž strávil velkou část života. S mnoha dalšími konstruoval jednoduché stroje, jaké používají zemědělci a řemeslníci, zatímco ženy se zabývaly převážně uměním.

Příležitost k útěku se mu naskytla, když

byl zas jednou nasazen jako dělník na jedné exotické planetě. Vadilo mu, že ho takhle pronajímají, a tak se vytratil, aby vedl život podle svých představ.

Icho Tolot vyšel z časonoru jako první. Těžkopádně obešel stroj a prohlížel si jej. Ke škodám se však nevyjádřil.

Gucky se zastavil před východem a telepaticky osahával okolí. Stále více vnímal jakési blížící se bytosti.

Říkali si bezčasí. Byly to všelijaké bytosti, jedno však měly společné.

Podobaly se Shuukovi Gerrou Avvovi, který si tak dlouho namlouval, že si v případě havárie klidně mohou objednat nový stroj, až tomu sám uvěřil. Všechny postihl stejný osud. Jejich časonory ztroskotaly na Curayu anepodarií se jim je opravit.

Myšlenky některých bezčasých prozrazovaly, že jeden z nich střílel proti jejich vůli na časonor a poškodil jej.

Společně si mysleli, že Jengček se na střelce hněvá stejně jako oni a že jej potrestá.

Zpoza jednoho zarostlého kovového oblouku se vynořil Raww v rozedraném skafandru.

Útržky myšlenek. Patřily tomu Rawwovi?

lit se na ještěra soustředil. Shuukům se do myšlenek pronikalo špatně, ale u Rawwa nenarazil na žádný odpor.

Bylo tu však ještě něco jiného. Záhadného. Jengček!

Kdo je to? Náčelník bezčasých?

lit vnímal myšlenkový svět, v němž se

zdánlivě nepohybovala jediná soustředěná myšlenka.

S něčím podobným se ještě nesetkal. Připadalo mu, že má před sebou cosi mnohočetného, v čem se rychle střídaly osobnosti. Byla to taková změt' myšlenek, že z nich nešla vyfiltrovat žádná informace.

Icho Tolot se vrátil z obhlídky.

„Budeme napadeni," oznámil. „A brzy."

„Já vím," řekl Gucky. „Jsou všude kolem."

„Musíme bojovat a odrazit je," konstatoval Halut'an, „jinak nám seberou časonor."

„Je mi jich vlastně líto," řekl Gucky. „Přiletěli sem s velkými nadějemi, ztroskotali a přišli o možnost návratu. Proto budou bojovat, dokud nevyhrají nebo nepadnou. Neustoupí."

Podívali se na sebe a byli zajedno.

Každý z nich analyzoval situaci po svém a konstatoval, že banda bezčasých je nebezpečí, které je třeba brát vážně. Nesmějí se dát ošálit jejich vzezřením., Trosečníci byli těžce ozbrojeni, vysoce motivovaní a neměli co ztratit. Život na Curayu byl pro ně peklem, z nějž .chtěli konečně uniknout.

Neohrožovala je pouze divoká příroda a její obyvatelé, ale i různá časová pole, před nimiž se museli mít neustále na pozoru. Kdo nebyl dostatečně opatrný, velice snadno se stal obětí deformovaného času a uvízl v něm na staletí.

Za těchto okolností se časonor nedal ubránit. Nemohou jej hájit a zároveň pátrat po Jit'Nevver. Nezbyvalo jim nic jiného než stroj opustit a prorazit z obklíčení.

2.

Jsi připraven.

'Jsem připraven.

•Znič je!

Jengček chce časonor.

Vykonej můj rozkaz! Na tom, co chce Jengček, nesejde. Důležité je pouze to, co ti vyprávěl o životě po tomto Čase.

Takže existují časová okna, jež představují začátek Časových stop?

Splň úkol a dozvíš se to.

•Nikdo z ostatních členů expedice neměl o schopnostech Guckyho a Icho Tolota ani tušení a oni sami je nechtěli prozradit, dokud to nebude bezpodmínečně nutné.

Nevěděli, jak by Shuukové, Rawwové nebo Aioia reagovali, kdyby se například dozvěděli , že lit je telepat a může jim číst v myšlenkách. Většina bytostí s tím měla problémy, to z tisícileté zkušenosti dobře věděli.

„Promluví s nimi," rozhodl se Gucky a: vznesl se. „Třeba se mi podaří bitvě zabránit."

Sotva se vznesl několik metrů, mezi kovovými oblouky se zablesklo a dostal tečný zásah energetickým paprskem. Uhnul a skryl se za obloukem.

Z výsky zpozoroval řadu otrhaných postav, které se z různých úkrytů kradly k časonoru. Byli to Shuukové s dlouhými, chobotovitými krky a ohebnými trupy, ještěrovití Rawwové, tuční Ginkoové, humanoidní bytosti se širokými rybími hubami, mazancovití Aioiové, Kattarani, kteří připomínali vzpřímené krysy, a další bytosti, které viděl poprvé v životě.

Byli to zoufalci, jejichž veškeré naděje se upínaly k časonoru. Byli připraveni zabít každého, kdo se jim postaví do cesty a bude jim bránit v odletu z Curaya.

Byli poznamenáni léty strávenými na planetě.

Byli to poraženci, jejichž život změnila časová pole. Někteří z nich se dostali do pole se zrychleným časem a během několika hodin reálného času zestárli o celá léta.

Byli to nešťastníci, kteří už dávno zaplatili za domněnku, že bohatství se rovná štěstí.

Byly to bytosti, jež přišly o iluze. Gucky je nechtěl porazit, chtěl jim pomoci.

Byli příliš netrpěliví. Chtěli zaútočit na stroj, aby jej opravili a odletěli s ním. Ale útok nutný nebyl, protože expedice se stejně rozhodla, že časonor opustí. Trosečníkům stačilo jen počkat a stroj jim padne do rukou bez boje.

Ale čekaje problém.

Gucky napočítal přes padesát útočníků. Všichni chtěli se strojem odstartovat, ale stroj jich mohl pojmout pouze dvacet - v nejvyšší nouzi snad i třicet. To znamenalo, že přinejmenším dvacet jich bude muset na Curaya zůstat. Dokázal si živě představit, co bude po dobytí časonoru následovat.

Teleportoval o sto metrů dál do změti kovových podpěr a zhruba patnáct metrů nad zemí se usadil na jednom opěrném pilíři. Pod ním se podrostem plížilo dvanáct Rawwů.

Předklonil se. Nejradši by je na sebe upozornil. Chtěl s nimi promluvit a vysvětlit, že je útok nesmyslný, nevěděl však, jak začít.

Byli silně vzrušení. Všichni měli paprskometry a při sebemenším náznaku nebezpečí byli připravení střílet. My sob uvažoval.

Tu si všiml jakési vláknité rostliny, jejíž výhonky se táhly po zemi. Telekineticky je uchopil a ozkoušel je. Byly úžasně pevné a pružné.

Spokojeně vycenil řezák. To je ono!

Telekineticky uchopil konec chapadlovitého výhonku a Rawwovi, který ležel mezi keři, jej opatrně ovinul kolem nohy. Uvázal smyčku kolem muže vedle něj a tímto způsobem provázal dvanáct rawwských nohou. Postupoval tak opatrně, že si toho nevšimli.

„Kvák, kvák, vejconoši!“ zavolal. „Co tam děláte? Snášíte?“

Trhli sebou a někteří leknutím vyskočili. Když udělali první krok, uvědomili si, že mají na noze pouto, hned nato ztratili rovnováhu a svalili se. V následující chvíli vypukl neskutečný zmatek. V panice se snažili uchýlit do bezpečí. Ale protože každý utíkal jiným směrem, nikdo se nedostal dál než na dva kroky.

Řvali vzteky, pokoušeli se vymanit ze smyček, ale navzájem si natolik překáželi, že se to žádnému nepodařilo.

Někteří se snažili po myšobovi střílet, ale ten na ně vesele zamával a zbraně jim jaksi vyletěly z rukou, osamostatnily se a přistály kdesi v křovinách.

„Uchopte se za ruce!“ zavolal Gucky.

„A pak si zatančíme kolečko. Nejdřív levá noha, potom pravá. Raz a dva a tři a hopsasa...“

Víc už je ani vyprovokovat nemohl.

Běsnili a někteří se nakonec přece jen osvobodili. A protože už neměli zbraně, metali po něm aspoň kameny.

„Haló, přátelé, taky jsem vás mohl spoutat za opasky,“ zvěstoval jim. „Kdybych to byl udělal, měli byste všichni kaťata na půl žerdi.“

Uvědomili si, že na něj bez palných zbraní nemají. Sice se nezklidnili, ale přestali aspoň házet.

„Chtěl jsem vám jenom říct, že ten časonor můžete mít,“ prohlásil Ilí kuniem. „Vypadni!“ odpověděl jeden Raww. Měl kolem krku žlutý šátek a jeho myšlenky prozrazovaly, že se považuje za velitele, ale zeje kdykoli ochotný podřídit se Jengčekovi. „Snad si nemyslíš, že jsme tak blbí a vletíme ti do pastí?“

„Mně je to jedno. My vypadneme a stroj tady necháme. Co vy s ním uděláte, je vaše věc. Chceme se jen vyhnout zbytečnému střelení.“

„Kdo jsi?“ zeptal se jiný Raww. „Nějaká stromová myš?“

„Kdybys měl uši, vytahal bych tě za ně,“ odvětil lit a pomalu zvedal Rawwa do výše.

Ještětř ztuhl děsem. Rozpřáhl paže a civěl na myšoba. Rty se mu pohybovaly, ale zvuk z nich nevycházel.

Gucky si ho vytáhl přímo před sebe. Zamnul si ruce, předvedl řezák, jako by se jednalo o pozoruhodnost, o kterou Raww nesmí v žádném případě přijít. Ostatní trosečníci zírali nahoru a krok za krokem ustupovali.

„Poslyš, Papi-Papi,“ řekl lit.

„Jmenuju se Arbba-Chatta,“ vykotal Raww.

„A říkám snad něco jiného, Papi-Papi?“

nedal se Gucky vyvést z míry. „Takže dávej bacha. Dám ti tip. Časonor tady zůstane. Energetické štíty jsou slabé, možná už nejdou vůbec aktivovat. My vypadneme a později si zavoláme jiný, který si nás vyzvedne. Pocho-pil?“

„Jmenuju se Arbba-Chatta a jsem na to hrdý,“ opakoval ještětř a zlostně se mu blýskalo v očích. „Mé jméno totiž znamená...“

„...že jsi pořád při chuti, Papi-Papi,“ mávl myšob rukou. „To vím. Ale nevádí.-Prázdné břicho nerozumí žertu a uši už vůbec ne. Je mi to všechno jasné. Posloucháš mě konečně? Anebo tě mám pustit na zem?“ Výmluvně se podíval do hloubky.

Raww byl z toho tak vyjevený, že se nedokázal soustředit. Nedokázal si vysvětlit, jak se dostal nahoru bez přístroje. Gucky se nad ním slítoval, přenesl ho k jedné traverze a usadil jej na ni. Ještětř se bázlivě chytil železa.

„Takže si rozumíme, Papi-Papi?“ zeptal se mysob. „Samozřejmě si to taky můžeme rozdat a navzájem se postřílet, dokud nás nezbude jen pár, co pak vezmou roha časonorem. Jenže na to nemám jaksi chuť.“

„Já tě zamorduju,“ vyhrožoval Raww. „Ať už jsi kdokoli.“

„A já tě zas shodím dolů!“ prohlásil Gucky a telekineticky do něj strčil.

Raww šermoval rukama, ale nemel se čeho zachytit. Když uletěl asi tři metry, lit ho zachytil a vrátil na traverzu. Teprve nyní Rawwovi došlo, že je proti myšobovi bezmocný.

„Kdo... kdo jsi?“ zakoktal. „Pán časů?“

„Jsi celý zelený,“ zažertoval Gucky, ale nebyl si jistý, zda bytost jeho humor ocení, protože měla už od přírody zelené šupiny.

V okolí časonoru padly první výstřely. Energetické paprsky syčely a zasažený materiál pukal. Gucky zachytil výkřiky raněných a umírajících.

„Poslyš!“ vyjel na Rawwa. „Konec srandy. Chci, aby se okamžitě přestalo bojovat. Nikdo nemusí umírat. Dáme vám stroj bez boje.“

„Tomu nevěřím.“

„Panebože, ty jsi kus vola!" Gucky potřásl hlavou.

Pak se k němu otočil zády a vysílačkou se spojil s Icho Tolotem, který byl stále ještě v časonoru. Haluťan s ním naprosto souhlasil.

Icho Tolot se obrátil ke Gerru Avvovi a Ullanu Gennovi, kteří nervózně obsluhovali palubní děla.

„Nestřílejte. Je to naprosto zbytečné."

„Vy mi poručet nebudete," odsekl Gerro Avva. Shuuk měl průhledný chobotový štít a řečovou masku, které Gucky neřekl jinak než náhubek. „Vy rozhodně ne."

Měřil zhruba dva metry osmdesát, což by byla docela impozantní výška, kdyby Icho Tolot neměl tři metry padesát. Haluťan na něj položil dvě ze svých čtyř rukou.

„Ne tak nahlas," pravil, „jinak tě vynesu ven a posadím tě mezi ty trosečníky." Hovořil kuniem, jazykem, kterému rozuměla celá tato galaxie. Translátor nepotřeboval, protože jazyk zvládl plánovacím mozkiem.

Gerro Avva sebou škubl. Haluťanova slova se neminula účinkem, zároveň ho však ještě víc rozvzteklila, protože se cítil znectěný.

Považoval se za důležitějšího než Haluťan a záleželo mu na tom, aby to bylo patrné v každé situaci. Pro něj byl Tolot pouze pasažérem, zatímco on je velitel. „Nezabijeme nikoho z těch venku, protože to není třeba,"

požadoval Icho Tolot hlasitým dunivým hlasem, z něž se Shuuk roztřásl po celém těle. „Ať si s tím naším strojem klidně odletí. Později si vyžádáme jiný."

Gerro Avva potřeboval pár vteřin, aby se vzpamatoval. Potom se vzpurně napřímil.

„Co bude s útočníky, o tom rozhodují já!" zařval. „Já jsem velitel a já časonor nevydám. Nikdy!" „Stejně ho neuhájíme." „Nikdy se nevzdávám ničeho, co mi patří," trval na svém Shuuk. „Co už jednou mám, to si podržím, a je mi srdečně jedno, jestli to potřebuji nebo ne. Na tom trvám!"

Icho Tolot pohrdavě zafrkal. Majetek pro něj nic neznamenal. Časonor považoval za nahraditelný nebo vyměnitelný užitečný předmět.

Haluťan se otočil a vyšel ven. Když procházel východem, musel padnout na běhací paže a zúžit se, aby vůbec prošel.

Několik trosečníků na něj vystřelilo, ale paprsky ho minuly, protože bleskurychle změnil stanoviště.

Mocným skokem se vzdálil od stroje a vrhl se na Rawwa, který třímal těžký paprskomet. Vyrval mu ho, hravě jej ohnul a odhodil.

Vysílačkou dostával informace, kde se trosečníci skrývají. Protože jeho tři oči vnímaly i infračervené paprsky, brzy všechny odhalil.

Druhým, plánovacím mozkiem ve zlomku vteřiny zanalyzoval situaci, provedl propočet, v němž bral ohled na pozici protivníka a jeho potenciál, a rozhodl se, v jakém pořadí je musí napadnout, aby dosáhl co nejvyšší efektivity.

Haluťané mají dva mozky. Běžný mozek, který se stará o koordinaci pohybů a smyslové vnímání, a plánovací mozek, jenž představuje vysoce výkonný organický počítač.

Tolot zaryčel, padl zase na čtyři a rychlostí cválajícího koně se hnál na dva Rawwy, kteří se dostali do nebezpečné blízkosti časonoru a právě se chystali střilet po Gerru Avvovi.

Řev ještěry poděsil. Ztuhli. Než pochopili, co se děje, byl Haluťan u nich, popadl je za krk, zvedl je a mrštil jimi do křoví.

„Padejte!" zařval za nimi a hnál se na dalšího trosečníka. „Jakmile odejdeme, klidně si ho vezměte. Ale dřív ne!"

Jeho hlas burácel jako hrom a zapůsobil. Velká část trosečníků dostala rozum a ustoupila.

Někteří na něj přesto vystřelili, ale v tom rozrušení jej nezasáhli.

3.

Ted'! No tak dělej! Jsem připravený.

Tak už je konečně zabij!

Chťejí Časonor opustit a hledat troniumazint.

Nemáš o mých rozkazech co přemýšlet. Máš je pouze provádět. Je mi naprosto jedno, co tady chťejí a co se stane s jejich strojem. Chci, aby zemřeli. Pouze smrt ukončí vše.

Jsem na cestě.

A nálož?

Mám ji s sebou.

Ted' je vhodná příležitost. Bij se mezi sebou. Nikdo si tě nebude všimnout.

Kalmat se plynule, ale opatrně plížil houštím. Slyšel výstřely a výkřiky bojujících a viděl záblesky výstřelů.

Stopař byl napjatý a zároveň si uvědomoval dosud nepoznaný pocit štěstí. Dostal druhou Šanci, aby se osvědčil jako aktor, a tentokrát chybu neudělá. Úkol provede důsledně až do konce.

Znenadání se před ním ukázal Jengček.

Kalmat se na něj zkoumavě podíval. Vypadal jako Raww, ale Kalmat na něm postřehl několik nepatrných odchylek, které hovořily proti tomu, že by pocházel ze stejného národa jako on. Bylo to zbarvení kolem očních partií, úhel, jímž se hlava a krční partie nakláněly dopředu a jiné věci, které Nerawwové pravděpodobně

nepostřehnou.

„Kam jdeš?“ zeptal se Jengček.

„K Časonoru,“ odpověděl Kalmat. „Jako ostatní.“

Opět se dostal do konfliktu, o němž si už myslel, že jej překonal. Na jedné straně měl poslouchat tajemného Jengčeka,

na druhé straně tu byl onen vnitřní hlas, jenž mu udílel protichůdné rozkazy a stále sílil.

„Nesmíš Časonor znovu poškodit,“ pravil Jengček hlasem, v němž se odrážela celá síla jeho osobnosti.

Přimhouřil oči. Kontury jeho rtů byly ostřejší. Vycházela z něj jasná hrozba. „Když neposlechněš mé rozkazy, nikdy nepřejdeš do vytouženého světa.“

Kalmat se zděsil. Stejně jako předtím hledal smrt, protože ho Jengček přesvědčil o tom, že tak přejde do existence, jež nezná strasti. Jak vyhovět oběma, na to při nejlepší vůli nepřišel. Přemýšlel o tom od chvíle, kdy zaslechl onen hlas, ale k žádnému výsledku nedospíval. Stále více si uvědomoval, že snad konfliktu unikne, když přejde do smrti. Byl pevně přesvědčený o tom, že smrt není nic jiného než přechod do jiné existence, do jiného života a že ten konflikt si s sebou v žádném případě nevezme.

Tu zaznamenal modravé zbarvení nad keří na druhé straně mýtiny a vytrhl se z myšlenek.

Blíží se pole změněného času!

Bylo to pole takzvaného vleklého času, v němž čas probíhal podstatně pomaleji než v reálu.

Kalmatovi přeběhl mráz po zádech. Takového pole se bál. Hledal smrt a chtěl ji brzy, ale kdyby se dostal do vleklého času, vše se potáhne a smrt se oddálí. A to právě nechtěl.

„Co se děje?“ zeptal se Jengček.

Kalmat ukázal na druhou stranu paseky.

„Blíží se pole,“ vysvětloval. „Mohlo by Časonor zasáhnout dřív, než se k němu dostanu. Když k tomu dojde, počkáme si pěknou řádku let, než odstartujeme.“

Jengček pochopil, že ho nesmí zdržovat. Ustoupil stranou.

„Pospěš si,“ přikázal mu a jen zběžně se podíval směrem, odkud se blížilo pole. Nevnímal je. „A neber žádné ohledy. Musíš-li kvůli Časonoru zabít, tak zabij!“ Kalmat mu dal gestem najevo, že je odhodlaný ke všemu, a proběhl kolem něj. Přikrčil se, aby ho nebylo vidět. Propracovával se podrostem k Časonoru, o který se bojovalo stále urputněji.

Někdo mocným hlasem žádal ukončení bojů. Byla to obrovská bytost se čtyřma rukama a v červeném bojovém oděvu. Chvillemi se pohybovala vzpřímeně na dvou sloupovitých nohách, chvillemi padala na čtyři a neuvěřitelně rychle se hnala řadami bezčasých.

Rawwové, Shuukové a jeden Aioia opustili stroj, stříleli na bezčasé a některé z nich zabili.

Pozornost obra i posádky se upírala jen jedním směrem. Kalmat se však blížil z opačné strany, z níž se nikdo útoku neobával.

Tiskl se k zemi, počkal na vhodný okamžik a vklouzl do stroje. Byl sám.

Klidně přešel do strojovny a uložil nálož vedle pohonu. Nastavil ji a pak se uvolněně opřel o stěnu.

Do výbuchu zbývalo pět vteřin. Potom konečně přejde do světa, po němž tolik touží. Ani se nemohl dočkat. Soustředil se na konec existence v tomto světě.

Apelování na rozum k ničemu nevedlo. Gucky se přesto dál snažil zabránit bezčasým v útoku.

Sledoval Icho Tolota, který se honil od jednoho trosečníka k druhému a odzbrojoval je. S úšklebkem konstatoval, že Halut'an není o moc úspěšnější než on. Bezčasí se i beze zbraní k Časonoru přibližovali stále víc.

Když si všiml Rawwa, který se s těžkým paprskometem dostal nebezpečně blízko k Halutanovi, spustil se, přenesl se bezprostředně nad něj a telekineticky mu vyrazil zbraň z rukou.

Dřepł si těsně před něj a klepal si na spánek.

„Tobě snad přeskočilo, co? Chceme vám Časonor dát a vy pořád střílíte. Proč nám nevěříte?“

Bezčasý byl tak překvapený, že se nezmohl na slovo. Zmateně hledal zbraň. Když ji spatřil na jedné zrezivělé traverze asi pět metrů nad sebou, jen vytřeštil oči. „Aspoň odpovědět bys mohl,“ řekl lit. „No tak! Mluvím s tebou!“

„Shuuk nikdy nevydá nic, co považuje za své,“ odpověděl Raww kolísavým hlasem. „A velitel Časonoru je přece Shuuk, ne?“

Pokoušel se vyšplhat po ocelovém sloupu a dostat se ke zbraní, ale Gucky se postaral o to, aby se nemohl odrazit a pořád sklouzával.

„Nikdy se ti to nepodaří!“ křikl na něj a vynesl zbraň ještě výš. Zachytil Rawwovy myšlenky. Byla v nich nenávist a touha ničit.

„Jsi šílený,“ řekl a teatrálně si vzdychl. „A navíc máš lupy. Možná by to chtělo jiný šampon! Doporučoval bych...“

Ještě zaryčel a vrhl se na něj. V té chvíli však Gucky zachytil myšlenku, která jej zděsila.

Jakýsi Kalmat myslel na bombu, kterou právě uložil a která měla každou chvíli vybuchnout. lit pochopil, že musí okamžitě jednat.

Teleportoval do Časonoru, spatřil Kal-mata, popadl ho a vyskočil s ním do bezpečí. Když se rematerializovali, z

křovin stoupal ohnivý sloup, vzduchem létaly trosky a země se chvěla. Tlaková vlna byla tak prudká, že je srazila k zemi.

Raww zasténal, posadil se, nechápavě potřásal hlavou, ohromeně se rozhlížel, zasténal a padl na záda. Zůstal ležet se zavřenýma očima. Gucky telepaticky zjistil, že je na pokraji komatu.

Šok byl pro Rawwa příliš velký, řešil to únikem z reality.

„Hej, pně," řekl lit tiše a poklepal mu na hlavu. „Nespat. To křoví hoří."

Kalmat nereagoval. Gucky z něj tahal myšlenky. Příliš toho nebylo, ale stačilo to.

Raww myslel na pole vleklého času, které se k nim blížilo a představovalo pro všechny značné nebezpečí. Byl to skutečný časový stopař.

Guckymu připadalo, že cítí v zátylku chladný závan vzduchu. Otočil se, ale na rozdíl od Kalmata pole nevnímal. Z místa, kde vybuchl časonor, se šířil požár. Suché křoví hořelo jedna radost, plameny stoupaly až ke kovovým obloukům.

„Icho!" vykřikl zděšeně. „Kde jsi?"

„Kousek od tebe, prcku," odpověděl Halut'an vysílačkou. „Nic se mi nestalo a ostatní jsou asi taky v pořádku. Když se to stalo, nikdo z nich tam nebyl."

Gucky zachytil myšlenky řady trosečníků. Byly plné nenávisti, zklamání a touhy ničit.

Náčelník bezčasých, Jengček, pěnil vzteky a veškerá jeho zloba směřovala na Kalmata, kterého právem podezíral ze zničení stroje. Už podruhé neposlechl jeho rozkaz a tentokrát zmařil veškeré naděje trosečníků na Curayu.

Musíme v tomhle pekle zůstat tak dlouho, dokud se neobjeví další časonor, myslel si Jengček. A to může trvat roky. Ve vnějším světě i staletí reálného Času...

Byl přesvědčený o tom, že Kalmat při explozi zahynul.

Gucky poklepal Kalmatovi na čelo.

„Vstávat, přáteli!" zvolal. „Tvoji pártáci mají na tebe pěkný vztek. A když zjistí, že jsi ještě naživu, zakrouží ti krkem."

Z mračna dýmu a z křoví se vydralo několik Rawwů a jeden Shuuk. Zpozorovali Kalmata, vykřikli a ukazovali na něj. Z jejich myšlenek jasně vyplývalo, že se mu chtějí pomstít.

Gucky stopaři telekineticky stimuloval srdce.

„No tak se už prober, mládenče," domlouval mu. „Nevím co s tebou. Nemám chuť skončit v nějakém vleklém čase a strávit v něm pár let, zatímco tady uběhne sotva několik minut."

Ale veškeré jeho snahy byly marné. Nedařilo se mu ho probudit. A tak ho popadl a teleportoval s ním k Icho Tolotovi, který se vzdálil pár set metrů od požáru.

Sotva byli u Halut'ana, dorazili i oba Shuukové Gerro Avva a Ullan Genn. Krátce po nich se ukázali Rawwové Lonor-Ibs, Seorken-Orr a Voneoto-Sib i ten

lívanec Aioia. Někteří z nich byli lehce ranění.

Gucky s uspokojením konstatoval, že nikdo z jeho společníků teleportaci nezaznamenal.

„To je štěstí, že jste tady," přivítal je. „Tenhle spící mládenec mě varoval, že se blíží nějaké nebezpečné pole. Bohužel mi neprozradil ze kterého směru. Ale vy máte přece trichronograf a..."

Zděšeně zmlkl, neboť Avvovy myšlenky mu prozradily, že nikdo přístroj z časonoru nezachránil. Neměli základní pomůcku pro přežití na Curayu!

Už ani neposlušal, když to Gerro Avva konečně řekl. Snažil se vzbudit Kalmata.

„Hej, no tak! Vstávat!" křičel. „Už jsi chrněl dost dlouho. Potřebujeme tě!"

Gerro Avva ho energicky odstrčil a uštědřil spáči dva mlaskavé políčky. Nepomohlo to.

„A odkud to ten Raww ví?" ptal se Ullan Genn.

Byl to střízlivý Shuuk uvažující bez emocí, jehož jediným cílem bylo opustit Curayu s co největším množstvím tronium-azintu. Uvědomoval si nebezpečí, se kterými se musí vypořádat, a chtěl využít jakékoli možnosti, jak se jim vyhnout. Vytušil, že Kalmat by mu v tom mohl být užitečný.

„Viděl to," vysvětloval lit. „Aspoň to tvrdil."

„V tom případě je to stopař!" konstatoval Shuuk a zahledl se na Rawwa. „Slyšel jsem o takových bezčasých, ale vždycky jsem si myslel, že jsou to jen báchorky."

„On to skutečně umí," řekl Gucky neopatrně.

„A jak to víš?" vystřelil na něj Shuuk. Gucky si drze založil ruce v bok a vzhledl k Shuukovi.

„Prostě to vím," prohlásil a zalhal: „Prozradil mi to jeden trosečník, než zemřel."

Shuuka odpověď uspokojila. Naklonil se nad Kalmatem a jemně do něj strčil.

Jako všichni Shuukové měl smyslové orgány, jimiž vnímal ultrazvuk a mohl se v něm dorozumívat. Viděl i v pásmu infračerveného světla. Gucky už věděl, že tyto sudovitě bytosti se silně vystoupělými hrudními kostmi a chobotem vystupujícím z ramen dříve rozšířili pověst, že svými speciálními smyslovými orgány dokáží zjišťovat rychlost časových proudů.

Na tomto tvrzení si v Minzantu vybudovali mocenskou pozici. Časem se pro-slechlo, že takové schopnosti nemají. Nicméně navzdory této lži se jim podařilo stát se nejvýznamnějším národem v této oblasti Puydoru.

Seorken-Orr, kterého více než troniumazint zajímal vědecký výzkum Curaya, jednal. Mlčky nabral do plastického sáčku vodu z nedalekého potoka a vylil ji spícímu na hlavu. Nevzkřísil ho.

Gerro Avva klel a používal slova, která translátor nedokázal přeložit.

„Co s ním?“ ptal se. „Měl bych ho nechat u jeho parťáků, ale potřebujeme ho. Bez něj skončíme v nejbližším časovém poli.“

Gucky letmo pohlédl na Icho Tolota. Má jim prozradit, že Kalmat vyhodil časonor do vzduchu? Rozhodí se, že o tom radši pomlčí.

Zasáhla ho kratičká myšlenka plná triumfu a radosti.

Yat!

Byl tu někdo, kdo se radoval ze zničení časonoru. Kdo je to?

Voneoto-Sib najednou držel hořící větev a blížil se s ní ke Kalmatově hlavě.

„Tak to ne!“ zasáhl Gucky a pak to vypadalo, jako by větev vyrazil prudkým rozmachem. „On se probudí i bez toho. Nechtě ho být.“

Mluvili jeden přes druhého. Všichni se ho snažili přesvědčit, že se musí na věc tvrdě a energicky. Gerro Avva zdůrazňoval, že tady velí on.

„Dost, vy barbaři!“ přerušil je IchoTo-lot. „Dokud jsem tady já, nebudou se takové metody používat. Jasně?“

Zděšeně se na něj podívali a Voneoto-Sib hořící větev zase uhasil. .

Pouze Gerro Avva se Haluťanovi postavil.

1 „Už se nám nepokoušej rozkazovat!“ osopil se na něj. Očividně neunesl, že situaci zvládl Icho Tolot a ne on. „Nejsi nás velitel.“

„Jdou na nás,“ řekl Haluťan a nevšímal si ho. Vytáhl paprskomet, přepnul ho na paralyzátor a vypálil na několik bezčasých za nimi.

• „Tady nemůžeme zůstat,“ konstatoval Gerro Avva. „Jdeme dál. Poletíme daným směrem.“

Neztrácel čas, zapnul si létací přístroj a vznesl se. Ostatní ho následovali. Icho Tolot popadl Kalmata a hodil si ho na rameno.

„To je blbost!“ protestoval Ullan Genn. „Riskujeme příliš. Kdykoli se můžeme dostat do nějakého pole.“

„Ale když se neheme z místa, hrozí nám stejné nebezpečí a navíc nás napadnou bezčasí,“ opáčil opovržlivě Gerro Avva.

Na rozdíl od Ulíana Genna byl spíš vojenský stratég, který se cítí dobře, když drží zbraň, a který ji rovněž velice rád používá.

„Přece víš, že Časová pole nestojí, ale putují,“ připomínal mu. „Zasáhnout tě můžou kdekoli.“

Všichni se bezděky ohlédlí. Hořící les se zbytky časonoru ARRAGO VII se vzdaloval. Před nimi se rozprostírala plochá krajina s hustými smíšenými lesy. Z nich vystupovaly ojedinělé vysoké stromy, na nichž hnízdili velcí dravci.

Nízko nad zemí letěli k jihovýchodu. Vedl je Gerro Avva. Musel překonávat značný strach z Časových polí, ale před nebezpečím neustupoval. Chtěl se co nejrychleji dostat k cíli, sebrat troniumazint a zase zmizet.

Gucky pozoroval Kalmata a stále znovu se ho pokoušel vzkřísit. Sok vyvolala teleportace a Raww nyní kolísal mezi bděním, spánkem a komatem. V hloubi duše byl přesvědčený, že zemřel a přešel do jiné existence.

A vtom myšlenka. Byla jako výkřik.

Kalmat žije!

Myšlenka přišla od onoho tajemného Jengčeka.

Snesla se na něj vlna nenávisti a pomstychtivosti, která vteřinu od vteřiny sílila. Vůdce bezčasých teď informoval

své spolence o tom, že Kalmat zničil časonor a přežil.

„Musíme ho zabít!“ požadoval, jak zjistil Gucky telepaticky, a ještě více podněcoval vztek svých spolenců.

„Musíme.“ Myšlenky se mu rozštěpily a rozbíhaly se a pak se ztratily v nicotě. Guckymu se nepodařilo dál do Jengčeka proniknout a zůstat telepaticky v jeho blízkosti. Ztratil kontakt.

Kdo je Yat, který si přál zničit časonor? A kdo je Jengček?

Tak mnohočetnou osobnost ještě nepoznal. Připadalo mu, jako by tápal a držel se lana spleteného z tisíce pramenů a nyní dospěl ke konci, kde se lano třepí a každý pramen jde svou cestou.

Kalmat náhle zvedl hlavu a vytřeštěnýma očima se díval na lita.

„Stát!“ vykřikl a chtěl se Tolotovi vymanit. Haluťan ho však držel pevně, protože jinak by se zřítil do hloubky.

„Před námi jsou pole,“ musíme se jim vyhnout.“ Skupina se rázem zastavila. Když si Kalmat uvědomil, že ve výšce padesáti metrů, přestal se vzpouzet a naopak se k Haluťanovi přitiskl. Doletěl k nim Gerro Avva. „Co je?“

„Jsme v pasti,“ odpověděl Icho Tolot. Snažil se hovořit tiše, ale pořád to bylo tak hlasitě, že od něj Gerro Avva poodletěl. „Před námi pole a za námi trosečníci.“ „Přesně tak,“ souhlasil Gucky. „Bezčasí nám jdou po kejháku.“

„Jsou vyřízený. Na nás nemaj,“ prohlásil Shuuk.

Ohlédl se a zaznamenal teplo více než dvaceti pronásledovatelů. Třeskla jakási starobylá zbraň a nad hlavami jim zaječel projektil.

„Když chceš, klidně si tady zůstaň,“ poznamenal lit. „Ale já nebudu čekat, až se na nás zastřílejí.“ Vnímál, jaký

má Gerro Avva vztek sám na sebe a jak mu vadí, že ztrácí autoritu.

„No tak jo," řekl nakonec. „Ať nám Kalmat ukáže cestu. Ale musí si pospíšet."

Stopař ho neposlouchal, ustavičně se rozhlížel.

„Jsou to dvě pale," informoval je. „Pohybují se sem a tam. Mezi nimi jsou koridory reálného času. Vlevo je pole vleklého času a vpravo zmrzlého, v němž Čas naprosto stojí. Jestli do něj vletíme, budeme ztraceni a už se z něj nikdy nedostaneme."

Chrononauti nevěděli, jak je možné, že Kalmat pole vnímá. Gucky se to pokoušel zjistit z jeho myšlenek. Kalmat jakýmsi záhadným způsobem dokázal vnímat elektrické impulsy jiných bytostí a rychle je zaměřit. A něco podobného dokázal i s časovými poli. V mezních oblastech mezi poli se elektrony urychlovaly nebo zpomalovaly. Kalmat to vnímal a orientoval se v tom.

„Čím výš, tím si jsou blíží," vysvětloval. „Při zemi jsou koridory relativně široké."

„Takže dolů," rozhodl Gerro Avva. „Tam nás nemůžou bezčasí tak rychle sledovat."

Icho Tolot a Gucky přistáli jako první mezi keři a šli napřed. Ostatní jim byli těsně v patách.

Všichni se neklidně rozhlíželi. Občas měli pocit, že postřehli poblíž lehké tetelení, ale nebyli si jisti, jestli si to nenamlouvají. Gucky telepaticky vyhledával bezčasé

a zjistil, že mají trichronografy a orientují se podle nich. Postupovali rychle a většina z nich byla zaslepena nenávistí. Nemysleli na nic jiného než na pomstu.

Pouze Yat byl spokojený, protože časonor už neexistoval.

4.

Jsi neposlušný.

Udělal jsem, co sis přál, ale pak se stalo něco, co si nedokážu vysvětlit. Zemřel jsem? Jsem v jiném světě? Jak to, že slyším, tvé myšlenky? Sel jsi tam se mnou? Zachránil tě ten chlupatý s jedním zubem. Jak?

. Do toho ti nic není. Ty to taky nevíš!

O tom nepřemýšlej. Nic ti do toho není. Odpálil jsi bombu, což je dobře. Ale pořád ještě žijí ti, kteří přiletěli. -.

Dej mi pokoj!

. Zaveď se na špatnou cestu. Dokud se nedostanou do zmrzlého Času, nebudu spokojený. To ale nechci.

Ty mě poslechněš... Odpověz! Chci, abys mi odpověděl... Odpověz!

Icho Tolot šel v čele a prodíral se stále hustším podrostem. Kalmat se mu posadil na pravé rameno a jednou rukou se ho držel. Raww byl stále zmatený a opět měl chvíle, kdy vypadal, jako by byl naprosto mimo.

Halut'an s ním hovořil, sledoval při tom

okolí a nechával si přesně popisovat, jak se pohybují časová pole, a plánovacím mozkiem prováděl složité výpočty. Brzy měl dojem, že přišel na jisté zákonitosti.

„Koridor se uzavře," prohlásil po hodině. „Vydrží ještě tak tři minuty. Všechno tomu nasvědčuje."

„Kdepak!" odporoval mu Kalmat. „Já pole vidím. Vzdalují se od nás. Koridor je stále širší, brzy se otevře, zase vystoupíme a poletíme."

„Zavře se a po nějaké chvíli se opět otevře. Nedokážu přesně říct kdy. Chybějící mi ještě nějaké údaje."

Icho Tolot se obrátil na Guckyho.

„Musíme se otočit," navrhl, „jinak skončíme ve slepé uličce a budeme musejí čekat, až se nám otevře koridor."

„Bezčasí nás ale pronásledují," namítal lit. „A jsou pořád blíží. Už bys je měl ostatně vidět."

„No jo," potvrdil Halut'an.

Oba si uvědomili, jaká to byla chyba, když bezčasé podceňovali. Zatím na ně díky Guckyho paranormálním schopnostem, Tolotovu mozku a jeho fyzické převaze stačili. V nejhorším mohli teleportovat. To však nechtěli. Jim se příliš stát nemohlo.

U jejich společníků tomu však bylo jinak. Nebyli zdaleka tak dobře vyzbrojení, a proto byli mnohem víc ohrožení. Za současné situace by útok bezčasých dlouho nepřežili.

Chrononauti trosečníky neviděli, na to byly křoviny příliš husté. Nikde nebylo vidět dál než na pár metrů.

Kalmat vykřikl a všichni se zastavili.

„Co je?" zeptal se Gerro Avva.

„Koridor se zavírá," zakoktal Raww. „Tys to věděl. Jak to? Taky vidíš pole?" „Obyčejný propočet," odpověděl

Icho Tolot. „Nic víc."

Nikdo jiný by to bez syntroniky nesvedl, ale Gerro Avva nad tím příliš neuvažoval. „A co teď?" zeptal se a nervózně se rozhlížel. „Jak dál? Jsme v pasti!"

„Torric, Pán časů," zašeptal lehce rozechvělým hlasem Raww Seorken-Orr. „Uzavírá nás časovými poli, aby nás bez-časí dostali. Chce, abychom se vzájemně pobili."

„Anebo je to jeden z těch poutníků časem. Prý dokáží řídit pole vůlí," hádal Ullan Genn a znervózněl.

„Poutník časem?" zeptal se Icho Tolot. „Co je zač? Znáš ten výraz z dřívějšíka." „Někdo, kdo se nepohybuje volně prostorem jako my, ale Časem," odpověděl Ullan Genn. „Určitě takové bytosti existují. Třeba spolupracují s Pánem časů, jsou to možná i jeho otroci. Kdo ví?"

„Pán časů je někdo, kdo se tak zdokonalil, až se stal časoprostorovým poutníkem a tím jednou z netaj úplnějších

a nejnebezpečnějších bytostí vůbec," dodal Gerro Avva.

„Pokud je to pravda, má neomezenou moc," konstatoval Ullan Genn.

„Pokud je to pravda?" zeptal se Gucky- „Tím chceš říct, že jsou to jen povídačky?"

„To neví nikdo," řekl Shuuk. „Je to pykelný pykelig."

„Pykelný?" Gucky udiveně potřásl hlavou a zároveň si Shuuka telepaticky projel, „Co je to za slovo?

Nerozumím mu a můj translátor taky ne." „Ani já," přiznal se Ullan Genn. „Tohle slovo se vždycky objevuje v souvislosti s těmi pověstmi. Pykelné. Zřejmě znamená tolik co nebezpečné nebo hrůzné."

Ílt se marně snažil vytáhnout ze Shuuků telepaticky více informací. Víc skutečně nevěděli, a třebaže se mohli opírat jen o zmíněné pověsti, byli pevně přesvědčení o existenci poutníků Časem, ale na užší spojení mezi nimi a Pánem časů se jim zase příliš věřit nechtělo.

Íltovi ten pojem byl sice známý z minulosti, ale to nemuselo nic znamenat. Společně s Perrym Rhodanem a jeho pozemskými přáteli Gucky přestál rozličná dobrodružství s časem - ve vesmíru byla řada národů, které si v rámci svých možností pohrávaly s časem, podobně jako jiné stavěly kosmické lodě.

Křovinami prošlehl energetický paprsek a necelé dva metry od Gerra Avvy zajel do stromu. Dřevo se s rachotem roztříštilo, strom se naklonil a skácel.

Bezčasí postupovali, křičeli a stříleli.

Gerro Avva se vznesl do výše, ale hned se dostal do palby, takže se okamžitě vrátil mezi keře, které mu dávaly aspoň klamné zdání bezpečí.

Ullan Genn, Seorken-Orr a ostatní palbu opětovali. Střílel i Icho Tolot, třebaže jen paralyzátořem. Traviný kolem nich se vznítily.

Gucky zachytil pár útržků myšlenek. Jengček!

Ílt se soustředil na náčelníka bezčasých a nastavil se na něj. Když se myšlenky vícečetné osobnosti spojily, zjistil, kde

Jengček je. Teleportoval k němu, popadl ho a vrátil se s ním nazpět.

Ještěrovitý náčelník bezčasých řval děsem a překvapením, protože si nedokázal náhlou změnu místa vysvětlit. V instinktivní reakci se pokoušel s Icho Tolotem bojovat, ale Haluťan ho čtyřmi pažemi držel tak pevně, že se nemohl skoro ani hnout.

Gerro Avva, Ullan Genn, Seorken-Orr a ostatní nebyli překvapení o nic méně než náčelník bezčasých. Někteří absolutně nechápali, co se stalo, a zmateně se ptali, . kde se tady Jengček tak najednou vzal. Ostatní začínali tušit, že Ílt má nezvyklé schopnosti, ale spíše se domnívali, že se jedná o nějaký trik, iluzi. Pouze Gerro Avva a Ullan Genn pochopili, že byli svědky teleportace, ale nedokázali si ten jev vysvětlit.

Všem bylo společné to, že se před těmito schopnostmi necítili dobře a vnitřně se od myšobů vzdálili. Bylo jim to 'nepříjemné, nepůsobilo to na ně dobře. Napadalo je, co ta bytůstka asi ještě umí. Cítili se ohrožení a začínali se ho bát. . Gerro Avva a Ullan Genn hleděli na Ílta s podezřením a nedůvěrou. Předpokládali, že skrývá i další tajemství, přestávali mu důvěřovat a říkali si, jestli by nebylo lepší ho nějak odstranit. Ve svém strachu dokonce považovali za možné, že je Torrikův agent.

Mohl by nás zavést do pastí, v níž zahyneme všichni ~ až na něj a jeho nestvůrného přítele, tak uvažoval Gerro Avva. A všechno, co nám prve říkali, bude patrně vylhané.

Gucky jejich myšlenky vnímal. Málem udělal chybu a chtěl je uklidňovat. Ale ještě včas si uvědomil, že nesmí reagovat na to, co se v nich odehrává, jinak jim způsobí ještě větší šok.

Mnoho bytostí ve vesmíru považovalo své myšlenky za intimní oblast, do níž nesměl mít nikdo přístup, a když se někomu podařilo do nich proniknout, reagovali slepým, agresivním vztekem.

Gucky už věděl, jak bylo správné, že své schopnosti tak dlouho skrýval, a že i nadále musí být velice opatrný.

„Palbu zastavit!" zařval Icho Tolot na bezčasé. „Máme jednoho od vás."

„Máme Jengčeka," dodal Gucky.

Haluťan tu informaci hned předal dál. Mocným hlasem snadno bojovníky přehlušil. Pak už padlo jen pár ojedinělých výstřelů a nastalo ticho.

Jengček pochopil, že na Icho Tolota nemá a přestal se bránit. Pohlédl na Kalmata.

Haluťan ho pustil a odebral mu těžký paprskomet.

Gucky sledoval Jengčeka, z jehož myšlenek zachycoval jen část, a stopaře Kalmata, který byl naprosto zmatený a nedokázal se na nic soustředit.

Ílt ještě zachytil, že Kalmat se Jengčeka bojí, potom stopař omdlel.

„Musíš ho hned vzkřísit," žádal Gerro Avva a kopl do Kalmata. „Bez něj nevíme, kde jsou pole."

„Má pravdu," prohlásil Icho Tolot tiše ale pořád natolik hlasitě, že Shuuk vedle něj sebou trhl. Současně upozornil Guckyho na kus lesa severozápadně od nich

Bylo na něm jasně vidět, že se blíží časové pole. Bylo to pole turbočasu v němž čas probíhal mnohem rychleji.

Viděli, jak se listy rychle barví, hnědne nebo

rudne, pak schne, kroutí se a padá na zem.

A zatímco přemýšleli, co mají dělat, rašily už nové zelené lístečky. Nechápali, jak je to v takovém případě se slunečním zářením.

„Třeba je to jako u Trokanu a časosběrného pole," bručel si Gucky. „Časový efekt jaksi zvíří sluneční záření, takže jej na planetu dopadá stále dost bez ohledu na to, v jakém druhu časového pole se nachází." Pole, které se teď blížilo, však bylo rozhodně nebezpečné. I nesmrtelní Gucky a Icho Tolot ustupovali. Rozhodně neměli zájem, aby je běh času v takovém poli odloučil ještě déle od přátel v Mléčné dráze. Před dobrými devíti měsíci se s Tolotovou HALUTOU II dostali do nevysvětlitelné nouzové situace a opustili loď. Pak přišla fáze, kdy byli zřejmě v bezvědomí a na nic si nevzpomínali. Probrali se až na oběžné dráze nad Curayem na palubě lodi VUNGUAR, vybavené jakýmsi lineárním pohonem. Nedokázali odolat nutkavé touze najít a osvobodit Jit'Nevver. Přesto však chtěli co nejrychleji navázat kontakt s přáteli, s ostatními Nesmrtelnými a se Zemí. Proto se báli, že je zajme časové pole, v němž by zřejmě museli zůstat několik let, zatímco pro jejich přátele by uplynulo jen pár minut. Rawwové Leonor-Ibs, Seorken-Orr a Voneoto-Sib sledovali blížící se pole, a když se náhle opět stáhlo, obrátili se k Jengčeka. Jeho přítomnost jim silně vadila. Vzbuzovala v nich tak silnou nenávist, že si ani neuvědomovali nebezpečí dalších polí. Gucky si toho včas všiml. Uvědomil si, že všichni tři myslí na to, že Jengčeka zabijí. „Co je s vámi?" zeptal se. „Chováte se, jako byste mu chtěli sfouknout svíci života. Je pro nás důležitý. Potřebujeme ho živého, jedině tak si tu smečku bezčasých udržíme od těla." „Je to Gočak," prohlásil Seorken-Orr, jako by tím řekl vše. „No a co?" „Ty neznáš Gočaky?" „Ne. A ty přece taky ne, Svorkovole." Gucky projel jeho myšlenky a zjistil, že Raww o Gočacích neví prakticky nic, o to více se jich však bál. „Anebo ano? Řekni mi, co víš." „Jmenuji se Seorken-Orr," opravil jej Raww a hrdě se napřimil. „Je to pro mě důležité a nemám rád, když mé jméno někdo komolí." „Tak promiň," omlouval se lit a tvářil se jako učiněná nevinnost. „Mám špatnou výslovnost. Rozumím. Ale proč musíte mluvit tak složitým jazykem? Když se to jméno snažím vyslovit omotává se mi jazyk kolem řezáku." „Nech toho!" naštal se Raww a ukázal na Jengčeka. „Ty naším jazykem přece vůbec nemluvíš. Tvá slova překládá přístroj. Tihle Gočakové mohou na sebe vzít jakýkoli vzhled. Nechápeš? Teď vypadá skoro jako my, ale mohl by se změnit i v někoho tvé rasy." „Aspoň by jednou kloudně vypadal!" Gucky se smířlivě zasmál, ale Raww se tak rychle usmířit nedal. Cítil se vyzván, ale netroufal si na lita zaútočit, proto-
íže si nebyl jistý jeho možnostmi a vůbec nevěděl, jestli na něj stačí. Silně na něj zapůsobilo, že zajaal Jengčeka a přiteleportoval si ho, vyvolávalo to v něm jasný komplex méněcennosti, který zase plodil nenávist. Jako Raww se cítil nadřazený všem ostatním. Jako mnozí jeho druzi se domníval, že Rawwové jsou korunou všeho tvorstva, a neshlél proto, že někdo je víc než on a že má schopnosti, jaké on nemá. A tak stačilo, že Jengček dokázal vzít na sebe jeho podobu, a už se v něm rodily nepřátelské pocity. Teleportace, kterou nechápal, v něm zase vyvolávala napětí. Kdyby však tušil, že Gucky dokáže nejen teleportoval, ale i číst myšlenky, okamžitě by se od něj odloučil anebo by se na něj vrhl a snažil se ho zabít. „Otvírá se koridor," oznámil Icho To-lot, zatímco se Gucky ještě staral o Kal-mata. „Jak jsem říkal." Raww Yat-Derr byl mezi bezčasými jediný, kdo přesně viděl, jak Gucky Jengčeka unesl. lit se objevil zčistajasna, popadl náčelníka a zase s ním kamsi zmizel. Yat nebyl tak pošetilý, aby si myslel, že ještěrovití jsou korunou všeho tvorstva. Velice dobře věděl, že ve vesmíru žije bezpočet bytostí, které jsou mnohem víc než Rawwové a mají schopnosti, jaké oni nemají. Smířil se s tím. Byl totiž mutant. Dokázal vyvinout sugestivní síly a ovlivňovat ostatní. Vzhledem k rawwské mentalitě to však udržoval v tajnosti, aby nikoho neprovokoval. „Zastavte palbu!" nařídil, když zaslechl Haluťanova slova. Zcela samozřejmě převzal velení a bezčasí to přijali. Postupně se scházeli a shromažďovali kolem něj, aby se poradili. Jednalo se zhruba o padesát mužů a žen různých národů Puydoru. „Zmocnili se Jengčeka," prohlásil kuniem. „To však ještě neznamená, že se před nimi skloníme. Ale zatím je necháme na pokoji. Jsem si jistý, že jsou tady jen kvůli troniumazintu. Stejný záměr jsme měli původně i my a já ho mám pořád." Rozhlédl se a zjistil, že ti otrhanci kolem něj se stále ještě zcela nevzdali naděje na život v přepychu. Z jedné kapsy vytáhl trichronograf a ukázal ho ostatním. „Zdá se, že přesně vědí, kudy mají jít," pokračoval. „Budeme je sledovat a postupně je likvidovat. Na závěr jích bude naživu už jen pár, ale dovedou nás k tronium-azintu. A jakmile ho budeme mít, vykoupíme si svobodu." Bezčasí naslouchali jako očarování a pak mu zatleskali. Takhle s nimi Jengček nikdy nemluvil. „Takže neudělejte tu chybu, že je pobijete všechny!" varoval je Yat. „Pěkně na ně přitlačíme, nic víc. Kdybychom jich zabili příliš najednou, prohráli bychom."

Hlouček si udělal přestávku v remízku uprostřed velké paseky. Za metrovémi keři našli dostatečný ukryt.

„Potřebujeme si odpočinout," konstatoval Gerro Avva a nikdo nebyl proti.

Prošli koridorem a dostali se do velké oblasti klidného reálného času. Ullan Genn vystoupal až do dvou set metrů a hledal pronásledovatele. Konstatoval, že jsou za nimi dobrý kilometr.

Gucky se natáhl pod stromem a vedle něj si do trávy sedl Icho Tolot. Jen pár kroků od nich ležel Jengček, který se podivně změnil. Na ještěří hlavě se mu utvořily dva oválné výrůstky. Zdálo se, že by z nich mohly vzniknout boltce.

Gucky na to Halut'ana upozornil, ale Icho Tolot mu dal gestem najevo, že si toho už všiml.

Chrononauti se krmili koncentráty. Gucky se do nich rovněž pustil, ač s nevalnou chutí, a Icho Tolot vyrazil na menší průzkum, během nějž si do konvertorového žaludku nasoukal hezkou řádku kro vin.

Následující ráno pokračovali v cestě. Postupovali převážně po zemi, ale kvůli polím museli občas vzlétnout.

Kalmat měl chvilky, kdy se s ním dalo i mluvit. Byl pak ochotný, varoval před časovými poli, jež se k nim blížila a měla často průměr jen několik metrů. Neustále však ztrácel vědomí a bylo obtížné jej vzkřísit.

Icho Tolot využíval fenomenální možnosti svého plánovacího mozku a propočítával pohyby polí. Tvrdil, že mu to jde.

Věřil mu však pouze Gucky,

Dva dny po výbuchu časonoru ARRA-GO VII si Jengček vytvořil dvě velké kulaté uši. Ústa se mu zúžila a obličej ztrácel ještěří výraz.

lit se ustavičně pokoušel vniknout do

jeho myšlenek, ale dařilo se mu to jen velice zřídka a stejně nezískal žádné důležité informace. Stále více bylo patrné, že Jengček je vícečetná osobnost a nejde telepaticky podchytit.

„Je jediný, u kterého nevím, co má v úmyslu," stěžoval si koncem onoho druhého dne Tolotovi. „Gerro Avva se chce především profilovat jako velitel a náš náčelník, aby se dostal k co největšímu množství troniumazintu. Vysílačkou se už několikrát pokoušel přivolat nový časonor. Bohužel marně. Ullan Genn se pomalu přestává orientovat. Bojí se, že uvízne ve zmrzlém Čase. A Kalmat pouze čeká na příhodnou chvíli, aby zabil Jengčeka a mne."

Kalmat totiž pochopil, že se nedostal do jiné existence. Nenáviděl Jengčeka, že mu sliboval něco, co se nesplnilo. Guckymu se chtěl pomstít za to, že ho zachránil před domněle jistým přechodem do jiné existence.

lit Kalmata neustále sledoval. Části svých telepatických smyslů s ním udržoval spojení, aby ho nějak nepřekvapil. Časový stopař byl beze zbraně, ale doufal, že nějakou sebere někomu z Rawwů nebo Shuuků a Guckyho zastřelí.

Třetího dne se Jengček zcela jasně změnil. Ramena se mu zúžila, zato zbytněl v bocích. Nohy se zkrátily a změnil se jim proporce.

Ještě však nebylo zcela jasné, v co se ten tajemný vícečetný promění. Občas se zdálo, jako by se vytvářelo telepatické spojení mezi Kalmatem a Jengčkem, ale vždycky, když se zapojil Gucky, spojení se okamžitě ztratilo.

Někdy se zase zdálo, jako by po Kalmatovi sahal jakýsi Yat, ale ani zde se lit nedokázal napojit.

Poblíž skupiny se občas ukazovala velká zvířata. Byly to převážně ještěrovité šelmy, které se zákeřně snažily získat kořist. Vždycky však na ně přišli včas, takže se jim mohli vyhnout. Ale pozornost postupně polevovala. Když se přiblížili k oblasti, kde stromy vypadaly staře a suše a kde i keře byly bez listů, objevili kostry několika zvířat a hned nato Icho Tolot spatřil třímetrové-ho ještěra s krunýřem, jak stojí a umírá pod jedním stromem. Zastavili se a sledovali, jak zvíře zdechává, rozkládá se a zůstává po něm jen kostra. Připadalo jim, že se dívají na film, který zrychleně ukazuje smrt.

„Blížíme se k zemi Kinoaras," konstatoval Gerro Avva. „V ní vládne Pán Časů Torric. Tady je turbočas. Na hranicích jsou ale oblasti, v nichž je turbočas ještě silnější, jak jste právě viděli."

Ullan Genn ztratil nervy. Skočil na Icho Tolota a strhl mu z ramene Kalmata.

„Tak se už konečně prober!" hulákal na něj. „Nemám chuť zařvat v nějakém takovém poli."

Halut'an ho odstrčil, ale poněkud silněji, takže Shuuk přeletěl keř a ocitl se v jakémsi dolíku.

Když se narovnal, zdálo se, že země explodovala a vyrazil na něj obrovský ještěr s krunýřem a ostny. Pokrytý listím a pískem Číhal na kořist. Vážil jistě několik tun.

Ullan Genn reagoval rychle. Svižně jako had sjel stranou a zkoušel uniknout z dolíku. Byl však pomalý. Cvakly po něm ostré zuby a minuly jej pouze o chlousek.

Icho Tolot byl rychlejší. Rázem se změnil v živoucí bojový stroj. Plánovací mozek mu pozměnil molekulární strukturu těla, a když se vrhl na dravce, byl už útvarem z materiálu tvrdšího a odolnějšího než terkonitová ocel. Mocné tělo prudce narazilo do ještěra a odrazilo jej už svou hmotností.

Ješíer po něm prudce sekl, zakousl se mu do ramene, ale bezvýsledně. Z mnoha žláz na rtech vylučoval zelenou tekutinu, která se po Icho Tolotovi rozlévala, ale nic mu neudělala.

Pár kapek postříkalo listy, větve a trávu a změnilo vše v páchnoucí oblak páry. Kam kapky dopadly, tam vřela země.

Icho Tolot popadl ještěra čtyřma rukama a odhodil ho daleko od sebe do křovin. Větve zapraskaly a potom se

bestie dala na panický útek. Haluťan se hnál po čtyřech kravinami a otíral si žíravinu o větve a listy. Krátce nato se Haluťan vrátil po dvou a hlasitě se smál. Čekal, že mu Ullan Genn poděkuje za záchranu, ale mylil se. „Doufám, že se ti nic nestalo, Ullane Genne," řekl. Shuuk neodpověděl. Pouze se na Tolota díval. „Další nestvůra," řekl Gerro Avva a ustupoval před Haluťanem krok za krokem. Začínal se ho bát. „Co je to za... věc?" zeptal se Jengček. „Ještě nikdy jsem neviděl, aby někdo přežil útok auxe. Ten zelený jed rozleptá všecko. Proč ne jeho?" „Proč jsme ty dva brali s sebou?" zaúpěl Seorken-Orr a popadl se za hlavu. „Vy jste snad spadli z višně, ne?" řekl na to Gucky. „Prostě umíme o trosku víc než vy, ale jsme na vaší straně a používáme své schopnosti na vaši podporu. Co je na tom?" „A jak dlouho se na vás můžeme spolehnout?" zeptal se Gerro Avva. Hlas mu z translátoru zněl podivně ječivě. Shuuk byl skutečně na nervy a ovládal se už jen stěží. „A co bude, až najdeme troniumazint?" „Aha, odtud vítr fouká!" Gucky se podrbal na hlavě. „Už vám konečně rozumím. Máte strach, že vám ho šlohneme a vy utřete hubu. Pro mě za mě si to nechtě všecko. Nás tohle vůbec nezajímá. My hledáme Jit'Nevver." Rozhlédl se, ale nikdo z Rawwů a Shuuků neodpověděl. A E-Au-I-O tak jako tak nemluvil. „Ale pokud se vám nelíbíme, můžeme jít, o nic nejde," navrhl lit. „Než si začneme jít navzájem na nervy a mlátit se, bude lepší se rozejít." „Tak to ne!" zaprotestoval Gerro Avva. „Zůstaneme hezky pohromadě. Chceš nás opustit, protože doufáš, že vběhneme do zmrzlého času nebo do turbočasu a zařveme. Ale tuhle radost tobě ani tomu tříokému netvorovi neuděláme!"

5.

Dej mi pokoj! Já svůj úkol splnil. Časonor jsem zničil.

A teď máš další úkol.

Já ale nechci.

Ti dva cizinci jsou nebezpeční pro nás pro všechny. Nemůžeme je nechat jen tak.

Mne jsou lhostejní.

Budiž. Ale i tak uděláš, co ti nařídím.

A to?

Musí zmizet.

Sám jsi viděl, co dovedou. Až s těmi skafandry jsou přemocní. Nedají se porazit a já bych s nimi bojoval nerad.

Určitě bych prohrál.

Bojovat není třeba. Jsi stopař. Vidíš pole pozměněného času a včas je zjišťuješ. Oni ne a to se jim stane osudným.

Co po mne chceš?

Zavedeš je do časového pole, z něhož se už, nedostanou. Do zmrzlého Času.

„Jsme na vaší straně," opakoval Gucky po několika hodinách. „Máme schopnosti, jež jsou vám neznámé. No a co? To přece není důvod se nás bát, vždyť je nasazujeme ve váš prospěch."

„To nikdo neví," namítl Gerro Avva.

Náčelník chrononautů svou nevraživost vůči Galaktikům nijak nezakrýval. Choval se k nim stále agresivněji.

„A tobě jsem dokonce zachránil život," řekl Tolot Ullanu Gennovi. „To jsi na to už zapomněl?"

Shuuk neodpověděl, ale odstoupil od Haluťana a přidal se k ostatním. Vznikly tak dvě skupiny, které se padesát metrů od sebe pohybovaly dál na východ.

S Guckym a Haluťanem zůstali jen Kalmat a Jengček. Raww proto, že byl v bezvědomí, a náčelník bezčasých věděl, že kdyby se příliš přiblížil k té druhé skupině, čekala by ho jistá smrt.

lit rozhodil telepatická Čidla a znepokojeně konstatoval, že pronásledovatelé se k nim přiblížili na pět set metrů. Jengček trosečnickům pomáhal. V pravidelných intervalech potají vysílal rádiové signály.

Gucky ho pozoroval, a když chtěl opět vysílat, bleskové zásáhl. Popadl telekineticky větev a praštil jí Jengčeka přes ruku, v níž držel mikrovysílačku.

„Nech toho, příteli!" přikázal mu a pohrozil mu prstem. „Jestli nás dostaneš do nebezpečí, pustíme tě. Pak budeš mít asi minutu na to, abys pouvažoval, jak tě asi Gerro Avva a ostatní potrestají za zničení ARRAGA VII

Jengček se na něj polekaně podíval. Podstatně se zmenšil a jeho hlava už nepřipomínala ještěra, ale spíš - lita!

„A navíc se mi nelíbí, že se postupně měníš," dodal Gucky. „Radši toho nech. Než se ti to úplně podaří, pošlu tě do turbočasu."

Jengček se zastavil, pohlédl na sebe a předstíral, že ho ty změny překvapily.

Guckyho však neošálil, protože zachytil útržky jeho myšlenek. Jasně mu dokazovaly, že Jengček svou podobu mění vědomě. Chce však skutečně vypadat jako lit?

Skupina Gerra Avvy pokročila a odstup se zmenšil,

Gucky a Icho Tolot došli na rovný terén s množstvím kovových trosek. Zbytky budov strměly jako zrezivělé a zpustlé skelety. Některé byly zarostlé, jiné zase volné. Na travnatých pláních se pásly stovky zvířat. Panovalo naprosté bezvětrí.

„Pozor!“ varoval Haluťan.

Zastavili se a pozorovali. Teprve pak jim došlo, že jsou před rozsáhlým polem stojatého času.

„Vleklý čas,“ řekl Gucky a bylo na něm vidět, že je ohromený.

Zaměřil pozornost na zvířata připomínající antilopy, jež prchala před pruhovanou šelmou. Některá se chystala ke skoku, jiná byla ve vzduchu a další dopadala na přední běhy. Všechna se pohybovala tak neskonale pomalu, že změna se dala sotva postřehnout.

Čas neprobíhal kontinuálně, ale dělil se do jednotlivých fází. Nejmenší částíčkou času byl chronon, temporely zase pauzy mezi jednotlivými chronony. Nejnázorněji se dal tok času znázornit srovnáním s filmem, kdy za vteřinu proběhne 24 obrázků, jež se pro diváka stávají plynulým pohybem. Když se počet obrázků za vteřinu zvýší, dochází k časosběrnému efektu. V opačném případě je to zpomalený film.

Když se chronony opakovaly v nekonečné smyčce, docházelo k zástavě času - ke zmrzlému času.

„Kde je hranice?“ zeptal se Gucky a pokoušel se vzkřísit Kalmata. „Kde pole začíná? Kudy se mu můžeme vyhnout?“

„Nevím,“ odpověděl Haluťan, v této chvíli mu byl plánovací mozek k ničemu.

Ozval se výkřik. Prudce se otočili.

Jengček se příliš přiblížil ke skupině Gerro Avvy. Ullan Genn se na něj vrhl a pokoušel se ho bodnout nožem.

Jengček se marně bránil. Nůž ho zasáhl do boku a zůstala mu po něm silně krvácející rána. Domnělý Gočak zařval bolestí, otočil se a dal se na překvapivě svižný úprk. Změněné vzezření mu bylo spíše na prospěch.

Než ho někdo stačil varovat nebo mu

v tom zabránit, vběhl do vleklého času. Už po několika krocích jako by se zastavil. Jedna nohu mu trčela dopředu jako při skoku, druhou se odrážel od země. V této nestabilní pozici ztuhl a všichni Čekaí, že ztratí rovnováhu a upadne. K tomu ovšem nedošlo.

Stál tam jako socha a vedle něj se vznášely kapky krve. Kalmal sklouzl Tolotovi z ramene a dopadl na zem. Zasténal a zmateně se rozhlížel. Zcela evidentně nevěděl, kde je.

Gerro Avva zvolna došel k Haluťanovi a Iltovi. Ruce měl natažené před sebou, jako by oslepl.

Gucky zachytil jeho myšlenky. Shuuk se domníval, že změněné časové pole dokáže zaznamenat konečky prstů.

Byl to samozřejmě mylný předpoklad. „Omlouvám se,“ blekotal Ullan Genn. Právě od něj nikdo útok na

Jengčeka nečekal. Celou dobu se choval přece spíš zdrženlivě.

Gucky zaznamenal, že se chvěje strachy. Ještě nikdy nebyli svědky tak drastické ukázky, co to znamená dostat se do pole se změněným časem. Zatím viděli jen zvířata a rostliny, to se jich tak nějak nedotýkalo. Nyní si však jasně uvědomili, že to, co se stalo Jengčekovi, se může stát i jim.

„Můžeme ho dostat nějak ven?“ zeptal se Ullan Genn, který už litoval svého Činu.

„To nejde,“ odpověděl Seorken-Orr. Rawwského vědce časová pole fascinovala stále víc a zapomínal, že na Curayo přiletěl vlastně kvůli troniumazintu, „Vleklý Čas by dostal i nás.“ Gucky se potají už dlouho snažil Jengčeka vytáhnout telekineticky. Nešlo to. Nedokázal ho zachytit ani telepaticky. . . „Mohl bys ho zastřelit,“ konstatoval cynicky Gerro Avva. Důsledně využíval Gennovy slabosti, aby vynikla jeho síla. „Když na něj pošleš kulku, můžeš se dívat, jak se k němu pomalu blíží a pak mu vniká do těla. Chceš?“

„Ne, ovšemže ne,“ drmolil Ullan Genn a zděšeně se odvrátil. „Rád bych pokračoval. Ať nám Kalmat řekne, kudy máme jít.“

Gerro Avva rázem zapomněl na nějakého Jengčeka a otočil se ke Kalmatovi. Popadl ho za krk a surově ho zvedl na nohy.

„Jasně! Teď je to na tobě!“ zvolal. Seorken-Orr vykřikl. Vzrušeně ukazoval na stádo antilop.

Zvířata se pohybovala mezi kovovými konstrukcemi a byla při tom vystavena zrychlenému času. Připomínala tmavohnědé blesky, tak prudce se na ně hnala, potom však zčistajasna změnila směr.

Gucky měl pocit, že je nesledoval ani půl vteřiny, ale za tu dobu dvě antilopy chcípily, u jiných se srst změnila na svět-lehnědou a jedna se narodila. A potom se zvířata hnala zase zpět. Za necelých pět vteřin zmizela.

A Jengček dál stál v Časovém poli, paže ve vzduchu, otevřená ústa a kolem něj kapky krve. Zatím nepostoupil ani o metr.

Bylo jasné, že pole vleklého Času a turbočasu se téměř dotýkají. Mezi nimi vznikla asi metrová zóna, kde se vzduch silně tetelil a kde docházelo k optickým zkreslením. Jenže to zřejmě nebylo všechno.

Pronásledovatelé se dostali na dohled.

To je však neděsilo, spíš bylo hrozné, že se pohybují jako ve zpomaleném filmu.

„Koukněte se na to!“ Ullan Genn se několikrát otočil kolem své osy, aby se jistil na všechny strany. „Dostali se do vleklého času.“

„Takže jsme obklíčení,“ konstatoval Icho Tolot.

„Přesně tak,“ přitakal Kalmat. „Nemůžeme uniknout ani nahoru. Tam se pole překrývají a je to ještě nebezpečnější.“

Uznali, že má pravdu, protože mraky nad hlavou viděli silně zkresleně. Nějaký pták nad nimi zamrzl a podivně zkroucenou drahou se jim ztratil z očí.

„Jsme v pasti!“ Ullan Genn byl na zhroutení. Ale ani ostatní Shuukové a Rawwové na tom nebyli lépe.

„Máme pouze jedinou možnost,“ konstatoval klidně Gucky.

„Ne!“ vykřikl E-Au-I-O.

Aioia byl vysoký asi metr dvacet a měl ploché tělo připomínající lívanec. Tvář se nacházela uprostřed těla a vystupovala jako reliéf. Zděšeně otevřel troje oči s těžkými vráscitými váčky a ústa mu škubala, jako by jimi probíhal elektrický proud. „Co se vzrušuješ?“ zeptal se lit a nechápavě vrtěl hlavou. „U Jengčeka jste už viděli, že se vám při teleportaci určitě nic nestane. Pouze změníte místo, nic víc.“

„Nepřipustím, aby se se mnou dělalo něco takového,“ prohlásil Aioia, kterému už panika nedovolovala jasně myslet.

Prudce se rozběhl a následoval Jengčeka. Sotva se dostal do pole, i on ztuhl.

„Je vám milejší tohle?“ zeptal se Gucky.

„Pole se přibližují,“ varoval Kalmat.

„Musíme si pospíšet. Můžeš mě přenést, já už to nějak přečkám.“

„První je na řadě přítel Tolot,“ ujasnil lit, „jinak by ses na novém místě hned vytratil. Co?“

„Myslel jsem na to,“ přiznal viditelně šokovaný Kalmat. „To umíš číst myšlenky?“

Gucky na něj vesele vycenil řezák. „Třeba jo!“

Příliš pozdě si uvědomil, že udělal další chybu. Všichni kolem pochopili, že dokáže vniknout do jejich nejskrytějších myšlenek. Hned se cítili ohroženi a Gucky je odpuzoval.

Pro Gerra Avvu to bylo nesnesitelné pomyšlení, protože nyní bylo zcela jasné, že vedoucí roli neuhraje. lit byl ve všem lepší, nejpozději teď si to uvědomili všichni.

lit popadl Halutana za jednu ruku a teleportoval s ním do jiné oblasti, čímž se přiblížil k původnímu cíli - areálu s bohatým výskytem troniumazintu. Byl nucen skočit naslepo, nic jiného mu nezbývalo.

Zmaten alizovali se ve stínu zchátralé ocelové stěny vysoké asi deset metrů.

„Hned jsem nazpátek,“ slíbil. „Přenesu je, ať chtějí nebo ne.“

Vrátil se a odnesl Kalmata. Raww před ním ustupoval, ale nebyl dost rychlý. Než si uvědomil, co se děje, stál vedle Tolota.

Gerro Avva čekal na Guckyho s připravenou zbraní, ale mířil jiným směrem.

„Radši toho nech,“ doporučil mu lit a telekineticky zbraň zablokoval. „Jinak si ještě prostřelíš koleno.“ Popadl ho a odnesl. Bleskově se vrátil a během tří minut je měl všechny přemístěné. Chovali se klidně, ale vřelo to v nich.

„Uklidněte se,“ přikázal jim. „Buďte rádi, že něco takového umím, jinak by už bylo po vás.“

„Ale měl jsi nám to říct,“ vyčetl mu Ullan Genn. Byl tak rozrušený, že skoro nemohl mluvit.

„Má pravdu,“ přidal se Seorken-Orr, který projevoval o lita především vědecký zájem a vrtalo mu hlavou, co ještě umí.

„Byl bych to udělal,“ prohlásil drze Gucky, „ale vy jste mě nepustili ke slovu.“

Nechápavě se na něj podívali, protože jim nedošlo, že právě udělal vtip. Jeho smyslu pro humor prostě nerozuměli.

Teprve teď si myšob uvědomil, že Gerro Avva se od nich nepozorovaně vzdálil. Krácel podél ocelové stěny a nyní došel na konec. U úst si držel náramkovou vysílačku a zřejmě navázal spojení s jednou ze stanic, které kroužily kolem Curaya. Asi objednával časonor.

Kupodivu měl úspěch. Brzy prý odstartuje a s roboty na palubě!

Gucky informoval Icho Tolota interkosmem, aby jim ostatní nerozuměli.

„Dokážu zachytit jen část myšlenek Shuuků,“ řekl, „a to ještě ne vždycky. Jestli to vyjde nebo ne, závisí na časových polích.“ „A co? Na co jsi přišel?“ „Gerro Avva si vyžádal roboty, protože u nich si je jistý, že jim nemůžu číst myšlenky,“ informoval ho lit. „A přitom jsou Shuukové přede mnou skoro v bezpečí. Ne vždycky zjistím, co si myslí.“

„A co chce s těmi roboty?“ zeptal se Halutan tiše.

„To si sám ještě neujasnil,“ odpověděl Gucky. „Ale musíme počítat s tím, že je chce použít proti nám.“

6.

Neudělal jsi nic, aby zmizeli.

Nemůžu.

Musíš!

Ten malý dokáže číst mé myšlenky. Když si něco naplánuji, ví všechno dřív, než to stačím udělat. Vždycky je o krok napřed. Nemůžu ho přelstít.

Ty se o to pokusíš. Pán časů to tak chce.

Ví už, co jsou zač?

Ještě ne, ale brzy na to přijde. Jsi služebník Pána Časů? Nemáš dovoleno se ptát. Prostě vykonej můj rozkaz!

Mezi rozpadajícími se a rezivějícími kovovými konstrukcemi se ukázaly plaché postavy. Číhavě pohlédly na skupinu a hned se rozprchly po krajině.

Gucky se je několikrát pokoušel telepaticky sondovat. Narazil na velice jednoduché mysl, jednalo se o potomky ztroskotaných bezčasých, kteří za staletí tak zdegenerovali, že se už skoro nedali počítat mezi inteligentní bytosti.

Krajina vypadala, jako by ji před dávnou dobou přerýly obrovské stroje. Všude, kde chrononauti hledali trónium-azint, se táhly hluboké příkopy. Bezohledně dělali v krajině jizvy a ani v nejmenším se je nesnažili zacelit. Zbytky mocných těžebních strojů svědčily o úsilí prospektorů, ale nic nenásvědčovalo tomu, že se někomu podařilo vzácný nerost vytěžit.

„Chrononaut Rakka Kossa nazval tuto končinu zemí Gonuro,“ informoval je Gerro Avva, který předstíral, že v sobě překonal odpor k Iltovi a jeho paranormálním schopnostem. „S touto oblastí hraničí obrovské pole turbočasu. Bude to zřejmě země Kinoaras, kde prý vládne Pán časů Torric.“

„A odkud to víš?“ zeptal se Icho Tolot. „Dostali se tam dva Kossovi společníci. Vrátili pro výstrahu jejich mrtvoly.“

Gucky ho telepaticky kontroloval, jak to jen šlo, a zjistil, že se Torrika velice bojí.

„Bude tedy lepší, když Pánu časů půjdeme z cesty,“ pokračoval Gerro Avva. „A stejně tak časovému poli. Naším cílem je pole turbočasu na východě.“

„A čím se liší od toho druhého pole?“ zeptal se Icho Tolot. „Obě jsou pole turbočasu. Proč je pak jedno naším cílem, zatímco druhé je pro nás příliš nebezpečné?“

„V poli turbočasu na východě je momentálně úplné bludiště koridorů normálního času, které se zdá docela stabilní,“ vysvětloval Gerro Avva. „Rakka Kossa v něm léta bloudil a dal nám spoustu tipů, jak se v něm pohybovat, a máme Kalmata, který nám pomůže. Takže doufám, že jím projdeme rychleji než Rakka Kossa.“

Gucky zamžikal. Gerro Avva byl pevně přesvědčený, že Kalmatovy schopnosti využije pro sebe. Zaměstnávala ho však ještě jedna myšlenka: náhradní časonor s roboty. Už se jich nemohl dočkat. Expedice s Kalmatem v čele opatrně

postupovala vpřed. Raww objevil řadu časových polí, která však byla od nich dost daleko. Nebezpečnější pro ně byla různá pole turbočasu, která se vznášela asi sto padesát metrů nad nimi a líně plynula s oblaky nad krajinou. Právě ta je nutila zůstat na zemi a nelétat.

Když se dostali na úbočí, na němž se táhly dlouhé skupiny kvetoucích keřů, Lonor-Ibs Kalmata předešel.

„Jen se na to podívejte!“ zvolá! nadšeně Raww. „Ty keře rostou tak těsně u sebe, jako by je někdo vysadil. To jsou keře mossy, o kterých se zmiňoval Rakka Kossa. Jejich semena mají jedinečné aroma.“

Lonor-Ibs zatím projevoval o zdejší flóru pramalý zájem, zajímal se hlavně o faunu. Jednou se odloučil, chtěl honit cosi jako jelena, ale brzy to vzdal. Lovecké štěstí mu nepřálo.

Když se sklonil nad keř, aby si květ prohlédl blíž, náhle se vedle něj rozevřela země, z ní vyjela dvě obrovská klepeta, popadla ho a strhla dolů.

Ostatní slyšeli už jen výkřik. Prudce se otočili a viděli, jak se ztrácí v zemi.

Gucky zachytil jeho myšlenky plné strachu a chtěl ho telekineticky zachytit, bylo však už příliš pozdě. Zděšeně se odvrátil. Věděl, že Lonor-Ibs je mrtvý a že mu už nikdo nepomůže.

„Musíme ho vytáhnout,“ řekl i tak. Primitivní myšlenky onoho dravce s klepety zmizely hluboko pod zemí.

„Jdeme dál,“ rozhodl Gerro Avva. Lonor-Ibs riziko znal. Neměl chodit ke keřům tak blízko.“

Gucky se pokoušel zachytit jeho myšlenky, ale nepodařilo se mu to.

. Kalmat vykročil jako první. Proč Lo-nor-Ibs? myslel si smutně. Proč ne někdo z těch dvou cizinců? Proč ne .oba? Tím by se moje problémy vyřešily a Yat by mi dal pokoj.

Gucky na to chtěl reagovat, ale zaslechl jakot blížícího se časonoru.

Už jak se přibližoval, bylo jasné, že má na palubě pozitronický vyhledávač časových polí, protože stroj se polím vyhýbal už ve velké výšce. Kalmat nahlásil souřadnice a stroj dosedl asi pět set metrů od nich.

„Já bych tomu nevěřil,“ oddechl si Ullan Genn, „ale oni nám skutečně poslali nový.“

Icho Tolot se podíval na Guckyho. „Roboti,“ řekl mu lit vysílačkou. „Na palubě jsou jenom roboti, nikdo, kdo by se prozradil myšlenkami.“

Stroj měl na boku velký nápis KIR-LANDOR V.

„Poslali nám jedenáct robotů,“ radoval se Gerro Avva, zatímco se blížili k časonoru. „Takže jsme pro ně důležití. Roboti jsou pro práci v časových polích vhodnější než my. A když se dostanou do pole turbočasu, nepřijde nikdo z nás o život.“

Argument zněl přesvědčivě. Gucky a Halu taň však věděli, že Shuuk nemyslí na jejich bezpečí, ale jen na své plány, které chce provést za pomoci robotů.

Z časonoru vyletěly stroje a utvořily půlkruh, obrácený otevřenou stranou ke skupině kolem Gerra Avvy.

„Pozor!“ varoval Gucky. „Netroufne si na nás zaútočit hned,“ hádal Icho Tolot. Vzpřímeně kráčet k časonoru. Ve ska-

fandru se cítil naprosto bezpečný, protože ještě žádnému Shuukovi se zatím nepodařilo způsobit mu vážnější potíže.

Roboti byli částečně podobní Shuukům. Pohybovali se na několika chapadlovitých nohách, měli sudovitá těla s nepravidelnými vybouleninami a chobotovitými nástavci na horní části, jež byly vybaveny smyslovými orgány. Z trupu vybíhaly čtyři silné paže, jež byly na koncích vybaveny těžkými zbraněmi nejrůznějšího druhu. Když skupina došla k časonoru na třicet metrů, Gerro Avva se otočil a podíval se na Icho Tolota. „Stát!“ přikázal.

Halufan se jen zasmál. Vycenil dvojitou řadu kuželovitých zubů a obrovskými tlapami tleskl před tělem. Znělo to, jako by vybuchla bomba. Gerro Avva se lekl, ale neustoupil. Roboti postupovali vpřed a namířili zbraně na Halutana.

„Dál ne!“ zavolal Shuuk. Napřímil se, zvedl chobot a naklonil jeho horní konec se smyslovými orgány k Tolotovi. „Jestli se nezastavíš, budou na tebe střílet. Všichni najednou.“

Halutana obklopila slabá záře - to aktivoval ochranný štít.

Tmavý obr přistoupil k Shuukovi a znovu tleskl. Další exploze.

Icho Tolot zaburácel smíchy. „Blázne! Mohl by to být konec veškerých tvých nadějí!“

Náhle se vrhl stranou, padl na čtyři a zaútočil na jednoho robota. Než k němu doběhl, roboti zahájili palbu. Skoro ze všech stran se na něj hnaly paprsky energie. Zasáhly jeden bod jeho Štítu a rozzářily jej. Na okamžik se zdálo, že se Štít zhroutí.

Roboti náhle zastavili palbu. Icho Tolot zůstal na místě a zvolna se otočil. Uvědomoval si, že spolu s Guckym, který je chráněn SERUNEM, by mohl zlikvidovat všechny roboty. Ale kdyby to udělali a jeden robot za druhým explodoval, znamenalo by to "konec i Gerra Avvy, Ullana Genna, Seorkena-Orra, Kalmata a Voneota-Siba. A o to jim nešlo.

Dosud nenalezli Jit'Nevver. Při hledání budou možná potřebovat jejich pomoc. „Blázne!“ opakoval opovržlivě Icho Tolot.

„Tak dobrý štít nemáš, aby vydržel soustředěnou palbu jedenácti robotů,“ vyhrožoval mu Gerro Avva. „Chceš to zkusit?“ „Riskuješ hodně,“ konstatoval chladně Icho Tolot.

„To je můj problém.“ „A co po mně vlastně chceš?“ zeptal se chladně Halufan a krátce pohlédl na Guckyho. Byli zajedno v tom, že nesmějí nechat dojít věci příliš daleko. Neměli stejné zájmy, nechtěli troniumazint, ale najít Jit'Nevver. Tomuto jedinému cíli museli podřídit vše. Proto bude rozumnější, když nyní ustoupí.

„Chci, abys odložil ten bojový oděv,“ požadoval Gerro Avva. „Když to neuděláš, budou na tebe roboti stnlet tak dlouho, až se ti zhroutí štít.“ „Požaduješ hodně.“ „A nepřistoupím na žádný kompromis. Dolů s tím oblekem, nebo to začne znovu.“ Icho Tolot ještě chvíli váhal a potom

se podrobil. „No tak dobře,“ řekl. Byl přesvědčený, že dříve či později zvrátí situaci ve svůj prospěch.

Gucky stál poblíž něj a sledoval Gerra Avvu. V případě, že by někdo na .oslabeného Halutana zaútočil, byl připravený okamžitě zasáhnout.

Když si Icho Tolot sundal Červený oděv, lit se plně soustředil. Při sebemenším náznaku nebezpečí by k Halufanovi přiskočil a teleportoval ho.

Využije Gerro Avva domnělého oslabení a dá robotům příkaz k palbě? Pokoušel se zachytit chrononautovy myšlenky, ale nedařilo se mu to.

Shuuk otočil chobot k němu. Chlácholivě zvedl ruce, aby dal myšobovi najevo, že si uvědomuje nebezpečí, ve kterém se nachází. Svého požadavku se však nevzdal.

Když se Icho Tolot konečně svlékl, přistoupili k němu dva roboti a spoutali ho silnými kovovými pouty. Halufan se nebránil. Pouze se usmíval. Usmíval se i když mu poutali nohy. Kdyby chtěl, pouta by hravě přerval. Netušili, jaké neskutečné síly v něm drímají.

Ale pak mu připevnili na hrud' nálož a úsměv ho přešel.

„Varuji tě,“ řekl Gerro Avva. „Magnetická nálož vybuchne při sebemenším pohybu a roztrhá tě na kousky a pak ti už nepomůžou ani tvé schopnosti.“

Gucky měl vztek, že čekal příliš dlouho. Pozdě pochopil Shuukův úmysl. Nemohl Icho Tolota osvobodit, aniž by ho ohrozil na životě. Musel by vycházet z toho, že Tolot by explozi přečkal, kdyby se mu podařilo příslušně změnit molekulární stavbu těla.

„Co to má znamenat?“ zeptal se halutský obr. „Co tím chceš docílit?“

„Jak jsem už říkal, tronium-azint je v poli turbočasu,“ odpověděl Gerro Avva. „Znám přesně jeho polohu, ale strávil bych v poli turbočasu léta, než bych ho vytěžil. To riziko je na mě příliš velké.“

Ustoupil o krok, napřáhl ruku a ukázal na Guckyho. Přiblížil ji tak blízko k myšobovu obličej, až Gucky zmateně ustoupil.

„Když jsem zjistil, že se dokáže přemísťovat z místa na místo a může s sebou i něco vzít, dostal jsem nápad,“ pokračoval Shuuk hrdě. „Řekl jsem to vysílačkou Arraku Rokkunovi a on se mnou souhlasí.“

„Souhlasí s čím?“ zaduněl Tolot.

„Gucky skočí vždy se dvěma roboty do pole turbočasu a přenesení je k ložisku troniumazintu. Přenesení tam tak deset robotů a bude jim pomáhat.“

„To znamená, že po celou tu dobu zůstane v poli turbočasu?“ zeptal se Icho Tolot.

„Přesně tak.“

Bylo mu jasné, jaké následky bude mít plán pro lita, ale zachoval klid.

„To přece nemůžeš udělat!“ protestoval Ullan Genn, který nebyl do těchto plánů předtím zasvěcen. „Hrozně rychle tam zestárne a vrátí se jako stařec. Možná i zemře.“

„Nikdo mi nebude odporovat!“ zvolal Gerro Avva.

„Ale zacházíš příliš daleko,“ postavil se proti němu i Ullan Genn. „Nemůžeme svůj budoucí blahobyt založit na zločinu.“

„V tom máš pravdu,“ odvětil Gerro Avva. „Něco takového se s tvým svědomím neslučuje. A proto tě zbavuji podobných pochyb.“

. Náhle měl v ruce zbraň, a než mu v tom mohl kdokoli zabránit, vypálil. Ullan Genn dostal zásah do hrudi a skácel se mrtvý k zemi.

„Odneste ho,“ nařídil Gerro Avva robotům. Působil mrazivě a přenesl se přes smrt svého společníka, jako by nezabil inteligentní bytost svého národa, ale jen robota. „Hod'te ho někam do křoví. Ať se o něj postará zvěř.“ Stroje rozkaz vykonaly, nikdo z Rawwů se nezmohl na protest a poslední Shuuk se obrátil k Tolotovi a Guckymu.

„Ještě nějaké dotazy?“

lit zachytil část jeho myšlenek a uvědomil si, že Gerru Avvovi jde jen o to, aby prokázal svou autoritu. Nyní už nikdo nemůže pochybovat o tom, že vůdcem je tady on. Ze strany Rawwů se v tomto směru žádný odpor očekávat nedal.

Kalmat, Seorken-Orr a Voneoto-Sib se mu podřídili. Ani v duchu je nenapadlo, že by se mu mohli postavit.

„Ještě jeden dotaz,“ ozval se nebojácně Gucky. „Kolik z nás chceš ještě zabít, abys měl co největší podíl na zisku?“

Tím trefil do černého.

Gerro Avva znejistěl. S Rawwy měl jisté úmluvy a těch se musei držet. Střelbou je polekal, ale zároveň v nich vyvolal podezření. Po myšobově otázce začali víc přemýšlet.

Kalmaí myslel jen na to, že při první vhodné příležitosti uteče. A jeho potřebovali nejvíce.

Seorken-Orr pomalu ztrácel vědecký zájem, protože se obával, že se na očekávaném bohatství nebude podílet. I on uvažoval o útěku, aby nezávisle na ostatních vědecky zkoumal časová pole a jejich původ.

Byl přesvědčený o tom, že pole ovládá energie z nitra planety. Chtěl najít řídicí středisko, pole vypnout a potom si hezky v klidu nabrat troniumazintu, kolik bude moci.

Voneota-Siba tohle nezajímalo. Nechával se jen vést. Byl to prostý muž, kterému byly složité myšlenky cizí.

Dovedl si .sice představit, že Gerro Avva všechny ošidí, jeho však ne, protože mu k tomu nedal žádný popud.

„Chceš mezi nás vrazit klín a poštvat nás proti sobě,“ konstatoval rozzlobeně Gerro Avva. „To se ti však nepovede. Držíme při sobě a provedeme, co jsme si předsevzali. Jsme k cíli blíží než kdy předtím.“

Gucky přistoupil k Icho Tolotovi a prohlédl si nálož. Zjistil, že příteli nemůže nijak pomoci. . „Co uděláš?“ zeptal se Halut'an.

„To bych taky rád věděl,“ ozval se Shuuk. „Pořád čekám na tvou odpověď.“ . „Udělám to,“ oznámil lit.

Ani ho nenapadlo, aby s Gerrou Avvou spolupracoval a delší dobu strávil v poli turbočasu. I kdyby roboti pracovali se-berychleji, v poli turbočasu by uběhly týdny, měsíce nebo i roky, než by se vrátil. Nechtělo se mu promarnit tolik času.

Chtěl co nejdříve najít Jit'Nevver. i „No tak!“ přikázal Shuuk a zadal mu cílovou oblast, kterou definoval podle podkladů Arraka Rokkuna.

, Ještě moment,“ ohradil se Gucky. „Jak se tam vyznám? Zmínil ses o koridorech mezi poli. Mluvil jsi o bludišti. Bez trichronografu zabloudím a pak na mě můžete čekat třeba tisíc let.“

Gerro Avva příliš neuvažoval a ukázal na Kalmata.

„Vezmeš nejen dva roboty, ale i jeho,“ přikázal. „Ukáže ti cestu.“

Jasně. Tu špatnou! pomyslel si Gucky.

7.

Tvůj Čas nadešel. Ted' máš příležitost.

Nedovolí to.

Přesto to zkusíš. Aspoň jeden z nich musí navždy zmizet v časovém poli.

Už nemám sílu se bránit.

Tak to .konečně vzdej a udělej, co po (obě) chci.

Nezklamu tě, Yate. Ten malý chlupatec se dostane do zmrzlého času a v něm zůstane navěky.

-O-

Gucky teleportoval s Kalmatem a dvěma roboty. Nezmaterializovali se v krajině, jak očekával, ale uvnitř jakési nepřehledně velké budovy. Nabízela se jim podivná scénérie.

„Kde to jsme?“ zeptal se Kalmat třesoucím se hlasem. Teleportace ho stála dost duševních sil. Tušil, že lit zachytil jeho myšlenky, a snažil se ho uklidnit.

Nic ti neudělám, myslel si. Něco jsem Yatovi namluvil, aby mě už neobtěžoval.

Gucky si ho všiml pouze okrajově, protože se rozhlížel po hale.

Byli v gigantické strojovně. Táhlý sejí vzpěry, jež vypadaly sice kovově, ale připomínaly biologickou substanci. Vytvářely metr silná příčná spojení mezi stěnami a v nich byly uloženy různě silné žíly troniumazintu.

Troniumazint byl totéž co howalgonium, takzvaný oscilační křemík nebo také vibrační ruda, kterou znal lit až důvěrně dobře. Bylo ho tam velké množství a Gucky radši ani nepřemýšlel nad tím, jakou finanční hodnotu představuje.

Kalmatovi to bohatství vyrazilo dech. Roboti se hned pustili do těžby, ukládali tronium-azint do nádob, které našli ve zmeti spadlých úlomků a částí strojů.

„To je od tebe hezké, že mi nechceš ublížit,“ řekl lit, vycenil řezák a vesele se na Rawwa podíval. Současně jej tele-kineticky zvedl a nechal ho vznášet se pár centimetrů nad zemí. „Ještě před chvílí Jiřzuby cvakal hrůzou, ale už jsem v pohodě.“

„Nic po tobě nechci,“ ubezpečoval ho Kalmat.

Třepal nohama a ručkoval rukama po vzpěře, aby se zase dostal na zem. Jeho počínání však bylo marné.

„Nech mě na pokoji,“ prosil. „Až to bude za námi, odletím z Curaya a Yat mě už nikdy nebude obtěžovat.“ „A kdo je vlastně ten Yat?“ „Nevím. Jeden z bezčasých. Raww jako já. Víc o něm vážně nevím. Jednou jsem se s ním potkal, ale skoro si na něj nepamatuju. Občas v sobě slyším jeho myšlenky, a když zavřu oči, mám pocit, že ho vidím.“

„Ty si vážně myslíš, že je to sluha Pána časů!“

Kalmat se zarazil a při pomýšlení na Torrika se zděsil.

„Nemluvme o něm, prosím! Mohli bychom na sebe upozornit a on by. na nás. zaútočil.“

Raww byl přesvědčený o tom, že se Pán časů nachází někde v jejich blízkosti, že je pozoruje, slyší každické jejich slovo, a jestliže se mu zachce, může být kdykoli u nich.

Gucky se rozhlédl. „Jsme v nějakém-; poli?“

„Ovšem. V poli turbočasu.“

„Dobře, že to vím.“ Gucky se podíval na chronometr a teleportoval pro další roboty.

Když se zmaterializoval vedle časonoru, podíval se na chronometr znovu. Srovnal čas s Tolotovými hodinkami a zjistil, že v reálném čase uběhlo přes padesát hodin. Nic na to neřekl a skoro ani nevěnoval pozornost Shuukům, kteří seděli u ohničku. Popadl dva roboty a zase zmizel.

Když dopravil stroje do haly, chtěl vyrazit pro další, ale Kalmat k němu přistoupil.

„Nechod! Prosím tě, poslechni mě!“ .s

Gucky si sedl na strojní blok a hodil si nohu přes nohu.

„Co se děje, maličký?“ zeptal se. „Copak mi chceš? To nechceš pracovat a nahrabat co nejvíc troniumazintu?“

„Já chci svou svobodu,“ prosil stopař. „Dost dlouho jsem žil v bludu, že mi troniumazint přinese Štěstí. Ale už vím, že jsem byl pomýlený. Jengček mi zase namlouval, že mě po smrti čeká ráj. Byl jsem tak zaslepený, že jsem pro něj chtěl i zemřít.“

„Vzpomínám si,“ řekl lit. „Zachránil jsem tě, ale byl jsi na mě našťvaný.“

„A pak se mi pokoušel vnucovat svou vůli Yat. Pořád ještě chce, abych pracoval pro něj, jenže já nechci.“

„O tom nejsem ještě zcela přesvědčený,“ prohlásil Gucky, když se zaposlouchal do Rawwových myšlenek.

„A teď o mně rozhoduje Gerro Avva a to se mi taky nelíbí,“ pokračoval našťvaně Kalmat. „Poslal mě do pole turbočasu, kde mi život ubíhá rychleji než v normálním čase. Nenávídím ho za to.“

Podle myšlenek bylo jasné, že v tomto případě hovoří naprostou pravdu.

„Vezmi mě s sebou, prosím,“ žádal stopař. „Přenes mě do pásma normálního času, dej mi svobodu. Vysad' mě kdekoli, jenom ne poblíž Gerra Avvy. Nesmí se to dozvědět.“

„A co bezčasí?“ zeptal se lit. „Pořád čekají. Od té chvíle, co přistáli roboti, se zase přiblížili. Stále ještě doufají, že se jim podaří odletět.“

„Jestli se jim dostanu do rukou, zabijí mě,“ přiznal Raww. „Vím to. Zničil jsem totiž ten předchozí časonor a to mí nikdy neodpustí. Odejdu z těchto končin a půjdu na nějaký ostrov, kde budu žít sám v klidu.“

Gucky si ho ověřil a konstatoval, že opět mluví pravdu.

„Dobře,“ souhlasil a podal mu ruku. „Vezmu tě s sebou a pak se klidně vypař.“

Teleportovali k malému kopci, který byl asi tři kilometry od časonoru.

Kalmat si vydechl úlevou. „Díky. Tohle ti nezapomenu.“

„Měj se dobře, maličký,“ popřál mu lit.

„Držím ti všechny palce, co mám k dispozici. Ale očekávám od tebe jednu laskavost. Musím vědět, jestli tu nejsou poblíž nějaká nebezpečná pole.“

Raww se zvolna otočil kolem své osy a potom lehce zvedl paže. „Daleko vzadu je zmrzlý Čas. Pole se pohybuje, ale potrvá dlouho, než sem dojde.“

„Fajn!“ Gucky zvedl ruku na pozdrav a teleportoval k časonoru pro další roboty. Pro Gerra Avvu a ostatní opět uplynulo padesát hodin.

Jakmile ho Gucky nechal o samotě, dal se Kalmat ihned do pohybu. Obrátil se zády ke Gerra Avvovi a spěchal na sever. Terén byl prakticky rovný, ale občasná vlna nebo keře skýtalý dostatek úkrytů, takže doufal, že na něj

nepřijdou.

Neušel ani kilometr, když se rozhrnuly keře a z nich vyšel vysoký a statný Raww. Měl tmavozelený plášť a čepičku ze stejného materiálu. Oběma rukama plášť rozevřel, takže Kalmat viděl dvě zbraně na širokém opasku.

„Kam míříš, Kalmate?“ zeptal se.

„Ty mě znáš?“ Stopař byl tak překvapený, že se nedokázal soustředit. Ale došlo mu, že tento muž nepatří k bezčasým. „Kdo jsi?“

„Říkají mi Yat.“

Kalmat si zděšeně skousl ret, hrdlo se mu sevřelo. Velice dobře si teď vzpomínal na rozkazy, které mu udílel tento tvor.

„Je po všem,“ prohlásil. „Víc už udělat nemůžu.“

Yat vyčítavě potřásl hlavou.

„Neměl by ses pokoušet mě oklamat,

Kalmate,“ doporučil mu. „Pán časů chce, aby ti cizinci byli odstraněni.“

„Pán časů?“ Stopař se na něj stísněně podíval a došlo mu, že se domníval správně. Yat je síuha onoho tajemného vládce Curaya! „Pak určitě ví, kdo ti cizinci jsou!“

„Ještě se jimi nezabýval ani v myšlenkách,“ vysvětlil mu Yat. „Nezajímají ho. Mým úkolem je dohlížet na to, aby nikdo nebral zásoby troniumazintu, a protože právě to dělají, nesnáším je. Bojuji se všemi chrononauty a dbám na to, aby neukradli žádný troniumazint. Je to můj úkol a ten plním. Bez milosti.“

„Pochopil jsem a už žádný troniumazint nechci. Proto jsem se odloučil od Gerra Avvy.“

„Dal jsem ti příkaz. Až jej splníš, můžeš jít.“

Kalmat hledal zoufale nějaké východisko. A nenapadlo jej.

Gucky přenesl roboty a hned se vrátil. Neteleportová všakke GerruAwovi, ale k několika deformovaným kovovým obloukům, na jejichž horní hranu navál vítr nějakou zeminu, takže se tam uchytily traviny a menší keříky.

Z výšky hleděl do krajiny, která působila dojmem, jako by ji někdo rozryl obrovskými stroji. Tri kilometry od nich byl KTRLANDOR V.

Myšob si ověřil čas. Třebaže pole turbočasu opustil hned po několika vteřinách, tady uplynulo skoro pět hodin!

A vzhledem k tomu, že v prvních dvou případech byl na cestě dva dny, zbývalo

mu ještě dost času, než se bude muset ukázat Gerru Avvovi. Shuuk ho očekává nejdříve za den a půl.

Uvažoval. Kdyby nyní Avvu napadl, překvapí ho a snadno přemůže. Ale tím by Icho Tolota ještě nezachránil.

Halut'an dál seděl na volném prostranství, spoutaný energetickými a kovovými pouty a zajištěný výbušninou.

A co kdybych telekineticky vypnul spínač nálože? uvažoval. Ale už při prvních pokusech zjistil, že by to bylo příliš riskantní. Někaká bezpečná možnost přece musí existovat!

Jal se telepaticky zkoumat Gerra Avvu. Doufal, že mu vnikne do myšlenek a zjistí, jestli není nálož ovládaná dálkově a zda ovladač nemá Shuuk na těle.

Nepodařilo se mu však do jeho myšlenek vniknout.

Primhouřil oči a vyhlížel do kraje. Doufal, že zahlédne tetelení vzduchu, které mu prozradí nějaké zrádné pole.

Ale ani to nevyšlo. A co když pole mohou za to, že jednou přístup do myšlenek Shuuků má a jindy ne?

Náhle zaznamenal myšlenkový impuls, který mu připadal až nepříjemně povědomý. Chtěl jej zachytit, ale vtom zaznamenal nebezpečné šumění. Současně vnímal chtivě a kořistivě myšlenky <a pochopil. Prudce se odrazil, spadl dolů a telekineticky se zastavil těsně nad zemí.

Přeletěl jej obrovský pták a spáry ostré jako nože jej minuly jen o vlasek.

Spustil se úplně na zem, podíval se na dravce, který vykřikl a prudce stoupal.

„Supe starej! To mi nedovolíš ani pár vteřin v klidu přemýšlet?“

Pták složil křídla a řítil se dolů jako kámen, natáhl krk a spáry.

Guckyho zasáhl myšlenkový impuls -a málem ho srazil.

Byl si jistý, že zachytil myšlenku jiného lita! To ho tak rozptýlilo, že na ptáka zareagoval až na poslední chvíli.

Popadl dravce, telekineticky ho odstrčil. Prudce mávající perutě jej však zasáhly a srazily k zemi.

Žádní Shuukové, žádní Rawwové, nikdo.

Gucky byl jako ochromený. Opět zachytil útržek myšlenky. Tentokrát si byl naprosto jistý, že se jedná o lita.

Ale to je naprostý nesmysl! Na Curayu nemůže být druhý lit. Vůbec nemůže být žádný jiný lit.

Sup se nevzdával a znovu zaútočil na domněle snadnou kořist, která se ani nedávala na útěk.

Prudký náraz do zad srazil Guckyho k zemi. A dravec byl už nad ním, chtěl ho popadnout do spárů. Gucky ho telekineticky odrazil. Pták zařval, zabral křídly a ve zdraví vystoupal do značné výšky, kde kroužil a lítá sledoval.

Gucky se soustředil na myšlenky toho druhého lita. V telepatickém éteru ale bylo ticho. Zmateně tápal dál a sondoval okolí. Byl si jistý, že se nemýlí.

Žádný další impuls však nezachytil. Ať se snažil sebevíc, druhého lita zjistit nedokázal.

Že by slyšel ozvěnu svých myšlenek?

Srdce se mu sevřelo a netušenou silou ho přepadl stesk po jiném Iltovi. Byl už tak dlouho sám. Už staletí

žádného jiného lita nepotkal. A jestliže to byl skutečně lit, musí ho najít. Nesmí odletět z Curaya, aniž se setkají. Proč ale ten druhý mlčí?

Zoufale hledal, troufal si stále dál a dál. Narážel na tisíce myšlenek bezpočtu bytostí. Vnikal do myšlenek Rawwů, Ginků, Aioiů, částečně i do myšlenek Shuuků, ale nikde ani stopy po jiném Iltovi. Že by osud byl tak krutý, svedl je k sobě a potom jim nedovolil přímé setkání?

Na jednom místě tak setrval takřka dvě hodiny, občas se bránil dravci, který to ale nakonec vzdal, a pořád chytal myšlenku.

Marně.

Potom se začal telepaticky zajímat o Icho Tolota a nahmátl prázdno!

Zděšeně vyskočil, ale tráva byla příliš vysoká a k časonor vidět nebylo. Vynesl se na jeden kovový oblouk a hleděl k místu, kde stál stroj. Byl tam stále, ale poblíž nikdo nebyl.

Zmizel i Icho Tolot. Ani Gerro Avva a Rawwové tam nebyli. Nějak odešli, aniž si toho všiml.

Zděšeně teleportoval k místu přistání. Vedle stroje stálo pět robotů, ale nehýbali se. Jako vypnutí.

Icho Tolot a ostatní skutečně nikde.

Přistoupil k jednomu robotu. Doufal, že se mu ho podaří zapnout a využít pro sebe. Stroj má jistě informace, jež se mu mohou hodit.

Zachytil útržek nějaké myšlenky. Triumf.

Asi padesát metrů za robotem se vztyčil Kalmat, který se předtím skrýval za keřem.

Guckyho překvapilo, že nezachytil jeho myšlenky. Asi jsem byl příliš vzrušený, pomyslel si. Příliš jsem se zaobíral tím druhým litem.

Kývl na Kalmata a udělal krok k němu.

Měl pocit, že ho udeřil mrazivý úder, a současně si uvědomil pravdu.

Tím posledním krokem věše] Kalmatovi do pastí.

Posledním krokem se dostal do pole extrémně vleklého času, jenž plynul tak pomalu, že se dalo skoro mluvit o zmrzlém čase. Roboti nebyli vypnutí. Zamrzli v čase.

lita přepadla panika a v instinktivní reakci chtěl odteleportovat. Ale neslo to. Paranormální smysly ho už neposlouchaly. Duch mu doslova zamrzl v časovém poli.

S hrůzou myslel na své přátele - na Perryho Rhodana, Reginalda Bulla, Juliana Tifflora a jiné.

Byl zajatý v Čase. Mohou uplynout tisíceletí, než je opět spatří. Ne-li víc...

H. G. Francis MEZI ČASY

Vychází v edici Thoregon, sv. 106 (Perry Rhodatt 1905)

Z německého originálu Zwischen den Zeiten, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1998, přeložil Hugo Bokvas. Vydal jako svou Čtyrtisící dvoustou jedenáctou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Výtiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.